

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

2006

SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS
IZNĀK KOPŠ 1957.GADA
DIVAS REIZES MĒNESĪ

331

04

februāris

Nr

– MĀSIŅ, SARĒĶINIET BILANCI!
– KURĀ KAUDZĪTĒ, DAKTER?

D. Breikšs

PĪPPAUZE

Labas dienas DADŽA redakcijai!

Skat kā valdīšana smēķēšanu apkaro – Jums nebūs tabakas dūmu vilkt tuvāk par 10 metriem no valdīšanas māju un skolu parādes durvīm! Jūs, kas un visnotaļ apsveicams lēmums! Nu tik šī policistu ekipējumā jāiekļauj mērļentes un nosaka, no kuras stenderes tā mērīšana jāsāk, un kur jābeidz – vai pie pīpmaņa degungala, vai cigaretes degošā gala.

Ar cieņu, Jūsu lasītājs R. KALLIS

DADŽĪT!

Pastāsti, kā nosaka 10 metru teritoriju no kuras kur drīkst pīpēt?

ALNIS no Rīgas

ATBILDAM:

Smēķēt drīkst gandrīz visur!

Atliksim mērļentes, jo bažām nav pamata! DADŽIS izpētījis, ka krist kūpošajā grēkā drīkst gandrīz vai visur! Vienīgā teritorija, kurā aizliegts smēķēt, ir tieši 10 metri no jebkuras biedriskas vietas. Tā ir vienīgā ugunslnija, no kuras jāuzmanās.

Nesmēķēt
10 metrus no ieejas

Kā vēsta šis uzraksts, kas izlīmēts teju pie visām Rīgas sabiedriskajām vietām, smēķēt drīkst tieši uz iedomātās riņķa līnijas 10 metrus no ieejas. Tas varētu nozīmēt tikai to, ka visa pārējā teritorija ir apsmēķējama. Cita lieta būtu, ja uzraksts vēstītu, piemēram: NESMĒĶĒT TUVĀK KĀ 10 METRU ATTĀLUMĀ NO IEEJAS.

Tāpat DADŽIS cer, ka priecīgāks kļūvis būs arī šīs sūdzības autors, kurš pārdzīvojis pieredzi par akadēmiskajām aprindām, kas nolūti nepieņemamo smēķēšanas aizliegumu, kas atradās Latvijas Universitātes galvenās

ēkas foajē. Diemžēl, ierodoties LU, atklājās, ka smēķējošais skelets, kas bi-ja uzzīmēts uz kartona un pienaglots pie sienas, ir pazudis. Acīmredzot, centīgie sūdzībnieki to noplēsuši, lai tā fotogrāfiju atsūtītu uz DADŽA redakciju.

DADŽIS gan pauž bažas, vai uzraksts NESMĒĶĒT 10 METRUS NO IEEJAS būs aka-dēmiskajām aprindām atbilstošāks, par smēķējošo skeletu, kas personīgi DADŽIM šķita ļoti simpātisks.

Un kārtībai jābūt – ir manīts, ka pat Rīgas domnieki, šlipsēm vējā plīvojot, skrien aiz šķūnīša uzpīpēt!

DADŽĪT!

Kolēģi man uzdāvināja Rīgas veikala Mols dāvanu karti. Es nolēmu iegādāties fotoaparātu. Saņēmos, aizbraucu uz Rīgu, spēros Molā atrodošajā veikalā Elkorfoto iekšā un bildu:

– Dodiet man, lūdzu, šito precī, maksāšu ar dāvanu karti!

Bet pārdevējs Armands Zemīts atbild:

– Piedodiet, man nav tiesību ņemt preti dāvanu kartes. To drīkst darīt tikai priekšnieks. Viņa pašreiz nav, ja vēlaties, gaidiet.

Gaidu stundas divas, trīs, bosa nav. Viņam citas darišanas. Man, starp citu, arī, tāpēc braucu mājās.

Tad nu tā: kāpēc veikals Mols izplata savas dāvanu kartes, ja nevar garantēt to atpriešošanu?

Atsūtījis Z. PLATAIS, Rīgas raj.

Cien. redakcija,

lūk, kāda prieku pilna diena man gadījās!

Pirms daudziem gadiem noguldīju A/S Latgalite 150 latus. Uzņēmums bankrotēja un es norakstīju savu naudiņu dabīgajā nobirumā. Kas ir 150 lati mūžības un Visuma priekšā?

Tomēr valsts turēja rūpi par naudas noguldītājiem, tāpēc pēc kāda laika tikām aicināti uz Rīgu reģistrus rekonstruēt. Nepagāja ne 10 gadi, kad vizzinošais telefons 1188 pavēstīja, ka daļu noguldījuma varu saņemt Brīvības ielā 52. Priecīga devos uz Rīgu un, ak, šo veiksmi... bankā laipna meitene palūdza pasi, nospieda aparātā attiecīgo pogu, tas izspļāva cedeli ar maniem datiem un bildi. Atlika tikai parakstīties un veseli 3 lati atkal bija manējie. Viss pareizi – tieši tik cik noguldītājam pienākas – divi procenti noguldījuma summas. Iznāca ceļa nauda no Tukuma līdz Rīgai un atpakaļ. Bet viens lats atlika uzdzīvei mājīgā kafejnīcā. Pasūtīju kotleti, šoreiz nevis pliku, bet ar 100 gramiem salātu.

Ar cieņu, Ligita Niedriņa

PA DADŽA MATERIĀLU PĒDĀM

Mums atbild

Esam saņēmuši 8. Saeimas frakcijas Jaunais laiks komentāru par oktobra pirmajā numurā publicēto rakstu Mūžīgi mūžos, āmen! Lūk, ko mums raksta šīs frakcijas vadītājs Kārlis Šadurskis:

Frakcijas Jaunais laiks vārdā pateicos Jums par izrādīto interesi, pārsūtot mums žurnālā publicēto feletonu, kas, kaut arī sarkastiskā veidā, tomēr precīzi atspoguļo valstī samilzušās problēmas.

Partijas Jaunais laiks sociālās politikas mērķis ir vesels, izglītots, strādīgs, morāli ētisks, labklājīgs cilvēks. Mūsu sociālā politika balstās uz sociālekonomiskajām, politiskajām, tiesiskajām attiecībām un – kas ir ļoti svarīgi – uz kultūru un augstākajām vērtībām. Jaunais laiks uzskata, ka katram cilvēkam ir tiesības uz solidāru, kvalitatīvu un pieejamu veselības aprūpi. Mēs vēlamies ieviest obligāto veselības apdrošināšanu, noteikt garantētu veselības pakalpojumu grozu un ievērot solidaritātes

principu, kas nosaka, ka veselais maksā par slimo, strādājošais – par sevi, bet valsts nodrošina ar garantēto veselības pakalpojumu grozu pensionārus, maznodrošinātos un bērnus.

Diemžēl, Tautaspartijas pārstāvētās Veselības ministrijas redzējums par veselības aprūpi neietver nevienu no šiem mūsu aizstāvētajiem principiem. Tāpat mēs vairākkārt esam aicinājuši veselības ministru Gundaru Bērziņu vērst uzmanību uz atsevišķu iedzīvotāju slāņu ierobežoto iespēju saņemt kvalitatīvu veselības aprūpi, aicinājuši ministru skaidrot un pamatot dažbrīd neizprotamu ministrijas rīcību, tādēļ varbūt gan Jums, gan frakcijai Jaunais laiks būtu interesanti dzirdēt tieši veselības ministra komentāru par rakstā skartajām problēmām.

DADŽIS ar nepacietību gaidīs Bērziņa kunga komentāru! Vienīgi – godājamie Jaunā laika politiķi – jūs taču esat ar Tautas partiju vienā koalīcijā, ne tā? Un reizē ar to dalāt atbildību par valdības politiku, tajā skaitā arī sociālajā un veselības aprūpes jomā!

Rakstiet mums! Žurnāla "Dadzis" redakcija Graudu iela 68 - A310, LV1058 e-pasts: redakcija@dadzis.lv Tālr.: 7611708, fakss: 7611018

Žurnāls "Dadzis", iznāk kopš 1957.gada divas reizes mēnesī, reģ.apl.Nr.000701251, ISSN 1691-2519. Iespiests LĢIA tipogrāfijā "Latvijas karte". Izdevējs SIA "Humora institūts", reģ.Nr.40003757328, Graudu iela 68-A310, Rīga, LV-1058. Tālr.: 7611708, fakss 7611018, e-pasts: redakcija@dadzis.lv, www.dadzis.lv. Galvenais redaktors Andris Ruģens, redakcijas nodaļas redaktore Kristīne Augstkalne. Mākslinieks maketētājs Dainis Breikss. Reklāmas ievietošana: tālr.: 9228921, e-pasts: reklama@dadzis.lv

© Pārpublicējot materiālus, nepieciešama SIA "Humora institūts" atļauja.

Iedomāsimies situāciju – jūs peraties pirti. – Uh, uh! Ah, ah! – bērza slota glāsta muguru, līdz nākamajā brīdī pieklājīga, bet stingra balss laipni pieprasa sertifikātu jūsu pirtslotai. Tā un tā. Pirmkārt – izziņu, ka tā ir slota, otrkārt – ka tā ir izgatavota, lai tiktu izmantota pirti un ar nolūku pērties un – visbeidzot – ka slota izgatavota no bērza, kuram ir sertifikāts, kas apliecina, ka minētais koks ir koks, kuru botānikā klasificē kā *Betula Pendula*, citiem vārdiem – bērzs parastais! Neveikls joks, jūs teiksit? Fragments no parodijas? Bet kā būt ar to maizes cepēju no Lubānas puses, kuram ne tik sen mūsu Zemkopības ministrijas Pārtikas un veterinārais dienests pieprasīja sertificēt kļavas lapas, uz kurām vīrs pēc tēvu tēvu receptēm cepa maizi?

Vai kā vērtēt faktu, ka lai nodotu govš pienu piena savācējiem, zemniekam jāuzrāda tikai 21 izziņa un sertifikāts? Un ko domāt par tām daudzajām ES direktīvām un priekšrakstiem, pateicoties kuriem, mēs vairs nedrīkstam dzert normālu, dabisku govš

pienu, ēst nekūpinātu gaļu vai zivis, un lutināt sevi ar saldējumu bez konservantiem un vēl, un vēl un vēl...?

Jaunības neprātā šo rindu autoram gadījās īsu brīdi strādāt LPSR ZA izdevniecībā par korektoru un meklēt gramatiskas kļūdas zinātniskā traktātā, kurā tika risināts būtisks jautājums, proti – vai pie Baikāla ezera aug tie paši bērzi, kas Latvijā, vai arī ne. Iedomājieties tikai, izrādījās – tie paši! Un lai to pierādītu, darba autori bija gadiem ilgi pacietīgi skaitījuši lapas uz bērziem un robus uz bērzu lapām gan Latvijā, gan pie Baikāla...

Pirmajā brīdī daudzas no ES direktīvām gauži atgādina robiņu skaitīšanu uz bērzu lapām, bet STOP! Ja no lapu skaitīšanas taustāms labums bija tikai pašiem skaitītājiem – kā nekā, komandējumi uz teiksmaino Baikālu un beigās tik kārotais zinātnieka kandidāta grāds! – tad šeit labums ir nesalīdzināmi lielāks.

Milzu industrija, kas ražo pārtikas vielu indīgus, kā, piemēram, krāsvielas, konservantus,

piedevas, apetaizerus, emulgatorus... vairumtirdzniecības giganti, kuru interese maksimāli ilgi saglabāt preces noliktavās, uzspiest citām valstīm savu ekonomisko Diez vai būtu jēga turpināt – ikviens kaut kā petents politiķis ierēdnis vai vienkārši intelektuāls, ja vien negribēs liekuļot, atzīsies, ka minētais kā mēdz teikt, atbilst patiesībai un nosaukt virkni citus. Nu, un tālāk? Mēs esam maza maza valsts, mums ir maza pārstāvniecība parlamentā un turklāt viena balss piedāvājums zināmajai Ždanokai, tā kā mūsu iesniegums... Kā teica Tenis Mērnieku laikos manas vājas rociņas... Ne nu sies, ne kā! Striķi vajag. Striķim sertifikātu vajag! Tādu, ka tas ir striķis, bet arī, ka ar viņu drīkst. Un ne šo to, bet tieši rokas. Un ne visas rokas tieši tās, kuras grib siet. Un izziņu par izcelsmi izziņu par izcelsmes izcelsmi! Tā kā demokrātija ir spēks rokās. Jo tik' padomā, kas būs, ja sertificēt pašu demokrātiju? Vai vēl traktors nest izziņu par tās izcelsmi? Labi, atradīsim kaut kādu sertificētu grāfu Kaliostro, kurš no miroņiem sengrieķu gudro, nu un tad atmodinātais Solons vai Platons sertificē gādās, ka ir patiesie demokrāti, kamēr ka drīkst runāt – o, cik gadsimti paies! Un – droši peramies ar dzimtenes bērzu slotu sertifikātiem un izziņām! Uh! Ah!

Jūsu DADZIS un A. R.

BEZ VĀRDIEM

I. Melgailis

R. Cinkuss

LR 8. Saeimas PCTVL frakcijas deputāts N. Kabanovs tika slēgts no Saeimas Ārlietu komisijas par apmelojošas informācijas izplatīšanu, demonstrējot filmu *Baltijas nacisms*. Sašutušais deputāts uzdāvināja saviem kolēģiem *pamperus*.

Kā teikts krievu tautas gudrībā: "чем богаты, тем и рады"*

* ar ko bagāti, par to priecājamies (krievu val.)

Brēc Made – Brencis nemilot,
Un asarās jau mirkst tā.
Ne bučo vairs, ne aplido,
Ne gredzenu mauc pirkstā.

Ko domas apkārt birdināt,
Un zilēt karstā pienā?
Viņš apņemas to bildināt,
Jau Valentīna dienā!

Nav tirgū manta trūkusi,
Kas sajauc puiša prātu.
Pēc pārdevēja lūkosi?
Tik paskat, četri klātu!

Gan gredzeni, gan ķēdītes,
Gan auskari līdz gūžām.
Neviens te nemēdz blēdīties,
Un preces pietiks mūžam.

– Es vienu pirkšu, – Brencis lemj,
– To, kuram briljants margo.
Kad zelta spožums prātu ņem,
Viņš maksā naudu bargo.

Pie Mades stundas ātri rit,
Tā mīļi glaužas klāt.
Līdz pulkstens nosit divpadsmit,
Nu jāsāk bildināt!

Kad dārgais, smalkais gredzentiņš
Tiek lampa gaismā celts,
Redz: stikls vien ir akmentiņš,
Un nobrucis viss zelts!

INĀRA ŠTEINBERGA

KURMJA RAKUMI

- Vainu biežāk uzgrūž tam, kuram tā piestāv.
- Īstenība vairāk iespaido sapņus, nekā sapņi īstenību.
- Princeses spēj novērtēt tikai antiņi.
- Rādītājpirksta ienaidnieks ir kompass.

FRANCIS USĀNS

Sarunājas divas draudzenes:
– Vai tu Hameleonu rotaļas
skaties?
– Jā, kopš bērnības!

PRIEKŠPLĀNĀ INESE ZANDERE UN KRISTIĀNS ŠICS

V. Aleksandrova f.

Februāra sākumā DADŽA ausis pavīta. Bija skaidri dzirdams, kā Rīgas Centrāltirgus sakņu paviljonu pie skābu kāpostu pārdevēju stendiem pāršalca līdz šim vēl nedzirdēts sauklis. „Спиртук, водочка... книжка!”* aurēja melnās brillēs un ādas jakā tērpies bandiķļveidīgais. Ko gan Centrikā nemēdz piedāvāt! Un tamdēļ ļaudis varētu mierīgi slāt tālāk, ja vien... piedāvātājs būtu līdzīgs ikdienišķajiem tirgusplača nelegāliem. Un ja vien šis darbonis nebūtu tik līdzīgs latvju fotomeistaram Atim Kļimovičam. Un ja vien tur nedrūzmētos tik daudz fotoaparātu un videokameru žmaidzītāju.

Kā izrādījās, Atis vien izmanto ļaužu pulcēšanos, ne spirtu, ne šņabīti piedāvāt var, bet grāmatiņu... Pie visa vainīga esot bērnu musinātāja un vecāku mulsinātāja literāte Inese Zandere un bilžu pavēlnieks Kristiāns Šics. Viņi esot kādā skābu kāpostu mucā bērneli, vārdā Pingus Posts atraduši, tāpēc arī viss šis troksnis (kuru, starp citu, bruņojies ar megafonu, nevalsts valodās aurēdams, pastiprināja nopietnais jautribnieks Hānbergu Ēriks).

DADZIM tūdaļ viss kļuva skaidrs: noticis noziegums! Kā zināms, bērnus parasti atrod svai-

gos kāpostos, bet ir briesmīgi ieslodzīt maz skābu kāpostu mucā, kam nav pat spundes cauruma, pa kuru bēduli augšanas laikā barot. Diem Valsts policijas darbinieki vien rokas plātu bet bērnu tiesībsargi pat... svētlaimīgi smaidī Aizdomīgi...

Visbeidzot DADZIM izdevās noskaidrot, ka Pingus Posts ir skābu kāpostu inspirēts Ineses jaunākā attēlgrāmatas varonis, kura piedzīvojumus zīmē Kristiāns un grāmatā izdevusi izdevniecība *Li un Mazs*. Tad nu arī DADZIS atplauka sa durstīgi dzēlīgi maigajā smaidā un novēlēja: „I veicas šai pasaulē, Pingu, un lai priecīgi Te iepazīsinušajiem!”

* Spirtinš, šņabitīs... grāmatiņa!

VATS OŅ

100 gramu un kultūra

Gudrs cilvēks dzer tikmēr, kamēr viņam kļūst labi, bet muļķis tikmēr, kamēr slikti.

Pret dažām slimībām nelīdz pat šņabis.

Lai piedzertos līdz nemaņai, man pietiek ar vienu glāzīti. Tikai neatceros – ar trīspadsmi vai četrpadsmito.

V. Bander

G. Bērziņa zīmējumi
(turpinājums no 3. numura)

33. – JĀ, JĀ, BITERFIŠS – DRĒBE PIEKRITA. – NU MAN ARĪ SĀK TĀ KĀ RĒGOTIES. AK TU, MAITA BITERFIŠS, – KĀPĒC TU LĪDI TIEŠI ZEM MANA „ZAPIĶA”?

BITERFIŠS PATIEŠĀM BIJA MAITA. ŽŪPA, ZAGLIS UN SLAISTS, TUVĀKĀS UN TĀLĀKĀS APKĀRTNES KAUNA TRAIPS. REIZES PIECAS BITERFIŠS JAU BIJA SĒDĒJIS, UN, KĀ LIECINĀJA VISAS PAZĪMES, VIŅŠ GRIBĒJA SĒDĒT VĒL SESTO REIZI. AR VĀRDU SAKOT, ABSOLŪTI NEGATĪVS TIPS. BET ARĪ NEGATĪVIEM TIPIEM NAV BRĪV’ BRAUKT VIRSŪ, TĀPĒC DRĒBES UN ČIEKURA UZTRAUKUMS PĒC BOJĀ GĀJUŠĀ PERSONĪBAS NOSKAIDROŠANAS MAZĀKS NEKĻUVA. GLUŽI OTRĀDI, TAS KĻUVA VĒL LIELĀKS.

34. ČIEKURS MĪŅĀJĀS, MĪŅĀJĀS, KAMĒR AIZŽŅAUGTĀ BALSĪ IEBRĒCĀS:

– ES NESĒDĒJU PIE STŪRES!

– KAS TAD? ES?

– NĒ. MAŠĪNĀ BIJA TREŠAIS. VIŅŠ STŪRĒJA!

DRĒBE KONCENTRĒTI SKATĪJĀS UZ POTĒJAMO CŪKU. VARĒJA JUST, KA VIŅŠ DRUDŽAINI DOMĀ.

– BIJA GAN TREŠAIS, – PĒC BRĪTIŅA DRĒBE SACĪJA. – NU ES ARĪ ATCEROS. BET KAS?

35. – KĀRLIS! – ČIEKURS DROŠI ATBILDĒJA. AGRONOMS KĀ MĒS VIŅU SATIKĀM SOMU PIRTĪ.

– PIRTĪ?

– KĀ TAD! MAN TAGAD SKLEROZE SĀK PĀRIET, ES VISU ATCE

36. – NAV DAUDZ KO PĻURKSTĒT! – ČIEKURS KĻUVA STEIDZĪGĀKĀS. – LECAM VIRSŪ MANAM MOCIM UN LAIŽAM PIE KĀRĻA!

KAD VIŅI IERADĀS, KĀRLIS VĒL GULĒJA. ISTABA BIJA PĒPĪPĒTA. UZ GALDA MĒTĀJĀS KĀRTIS, TĀUKAINS PĀPIRS, DESU ĀDAS. ZEM GALDA GULĒJA SEŠAS TUKŠAS PUDELES. PĀR TUKŠAS.

37. ČIEKURS PIEGĀJA PIE GULTAS UN SĀKA KĀRLI NEGANTĪGI MĒRĒT AIZ PLECA.

– U-Ū-Ē-Ē! – KĀRLIS ŅURDĒJA UN MĒĢINĀJA PAGRIEZTIES SIENU.

TAS VIŅAM NEIZDEVĀS. DRĒBE UN ČIEKURS KOPĪGIEM SPĒKĀM UZRĀVA KĀRLI SĒDUS. ČIEKURS SĀKA PLĪKET KĀRLIM PA PĒKŠĒGIEM.

– MOSTIES, BRIESMONI, MOSTIES!

(turpinājums s

**Pēc neilga pārtraukuma
DADZIS atkal viesojās
Saeimā. Izrādījās, ka mūsu
deputāti, uzkrājuši spēkus, ir
gatavi jaunām vārdu kaujām.
Tātad:**

A. Kiršteins

(pie frakcijām nepiederošs deputāts).

Man ir cits priekšlikums, ko jums vajadzētu apspriest: tam, kas ir atbraucis ar tanku, tam jāšķir uzreiz divas balsis, ne tikai vienu.

Tāpēc šodien viens no galvenajiem jautājumiem ir būt būtu šāds: kāpēc ir jāuzsilda šis ārlietu ministra Pabrika un Ministru prezidenta Kalviša politiskais mironis?

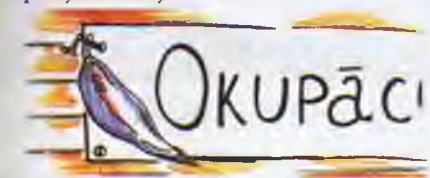
Un žurnālisti, kuriem labākajā gadījumā vadzēja tirgot zābaksmeņi tirgus būdās vai ar kuru šņorēm tirgoties, tiek aicināti televīzijā, kur drīd spriež par to, ka latviešiem vajadzētu darīt un citu.

V. Buzajevs

(politisko organizāciju apvienības *Par cilvēka tiesībām vienotā Latvijā* frakcija).

Un ko saņemam mēs no visas šīs juridiskās ekvivalences? Varbūt jaunas darba vietas? Vai papildu atbalstu jaunpiezimušiem bērniem? Nē! Ienāgi nosprāguša ēzeļa ausis, kuras cienījamais alviša kungs varētu pašrocīgi pakārt uz naglas kupācijas muzejā.

P. Tabūns

(frakcija *Tēvzemei un Brīvībai/LNNK*).

Cienījamie deputāti! Arī man nav īsti skaidrs, kurš ir tas iniciators, kas atkal grib vilkt šo *sprāgušo* *ķēdi* aiz astes un atdzīvināt, lai gan zina, ka tas nav iespējams.

J. Dobelis

(frakcija *Tēvzemei un Brīvībai/LNNK*).

Cienītie kolēģi! Nu es turpināšu to audzināšanas darbu. Laikam vecāki jūs maz ir pēruši jaunībā un nav ieaudzinājuši izpratni par vienkāršām lietām.

Buzajeva kungam ir vāja izpratne par likumdošanu, un tur nekā nevar darīt, viņš ir Dieva dots cilvēks, un lai viņš tāds dzīvo.

Man liekas, ja viņš ir Dieva dots, tas viņu taisni izceļ (No zāles deputāts **A. Kiršteins**: Uzslava!): viņš ar Dieva svētību šeit sēž. Ko var darīt? Tas varbūt mums ir kā pārbaudījums uzlikts no Dieva... Nu, tā ir cita lieta. Par to jau nav jāuztraucas. Es viņu nemaz... neviena slikta vārda. Tikai Dieva vārdus priekš Buzajeva.

Te ir tā āža kāja! Un es pat teikšu, ka šis priekšlikums nav tikai āža kāja. Tā ir visu mājdzīvnieku un visu savvaļas dzīvnieku kāja. Tā ir tā būtība!

Šodien visi ir barikāžu varoņi un *Ļeņina balķi* cilātāji. Divas nedēļas jau cilā *balķi*. Viens grib *Trīszvaigžņu ordeni*, otrs – *Viestura*. Visi ir baigie varoņi bijuši.

Kāpēc katrā jaunā Saeimā iejāj uz baltiem zīgiem un uz melnām govīm cilvēki, kuri četrus gadus šeit nosēž, neko nedara, neko nejēdz, bet ceturtajā gadā aiziet mierīgi prom?

V. Orlovs

(politisko organizāciju (partiju) apvienības
Saskanas Centrs frakcija).

Lūdzu nosodīt Dobeļa kungu, jo viņš tikai pazemināja Buzajeva kungu. Gribu paskaidrot Dobeļa kungs, jūs labi zināt, ka nosaucāt Buzajevu par cilvēku, kuru mums iedevis Dievs. Ziniet krieviem ir tāds teiciens *blažennij*, ko parasti lieto runājot par cilvēkiem, kuri ir ierobežoti, psihiski slimi. Jūs tikai apvainojat Buzajevu, nosaucot viņu par ierobežotu cilvēku.

Tālāk debatēs pieteicies deputāts **Boriss Cilevičs**. (Starpsauciens: Arī Dieva dots!)

Speciāli DADZIM G. Šļūka (Latvijas Avīze),

Foto no G. Āboliņa personīgā albūma

Skumji un smeldzīgi, caur tumbām, Mirdza Zīvere iezvana vakaru ziliem ziedu zvaniem. Vienā no Jaunā Rīgas teātra tuvumā esošajiem krogiem DADŽIS sarunājas ar Jaunā Rīgas teātra aktieri G. Āboliņu. Aiz loga mūs negaida limuzīns Jāņu nakts krāsā, aktierim nenāk ne prātā vest DADŽI uz Munameģi, un arī neviena no Karlsona ģenētiski mantotām īpašībām G. Āboliņam nepiemīt, ja nu vienīgi lieliska apetīte. Šī nebūs saruna par jokiem, tajā nebūs jautrāko dzīves kuriozu uzskaitījuma vai kāda smalka atmiņu vērpjiena. Taču DADŽIS priecājas, ka izdevies sastapt aktieri, kurš tēlo tikai uz skatuves. G. Āboliņu pirmajā mirklī gribas dēvēt par nopietnu, paskarbu tipu ar izsmalcinātām kulināras dabas prasībām. Pirmajā mirklī.

Viņš nelauzīs sevi, jo nevis tukša principālitate, bet gan aktiera iekšējais ētikas kodekss ir iemesls, kāpēc viņš atsakās dalīties ar citiem savas dzīves pikantērijās. Par humoru aktieris nediskutē principā, taču spēj to radīt vienā mirklī, pats apgalvodams, ka tā nav. Viņa atbildes ir tiešas un atklātas, bez vēlmes izpatikt. Mūsu valstij noderētu šādi politiķi – ar stingru nostāju, atklāti, mazliet skarbi, bet ļoti labsirdīgi, taču galvenais, spējīgi jebkuru situāciju ilustrēt un pasniegt patiesi komiski.

GUNDARS ĀBOLIŅŠ: Teikšu uzreiz atklāti, esmu diezgan neciešams sarunu biedrs. Ar mani nav viegli sarunāties, it īpaši par tādu tēmu kā humors. Bez tam es nekad nerunāju par savu privāto dzīvi.

DADŽIS: Tā vien šķiet, ka jūs ir apbižojis kāds preses pārstāvis, jūsos ir tāda kā sāpe, vai tā varētu būt?

G.Ā.: Bieži ir bijis tā, ka prese kaut ko uzraksta vai summē manis teikto un tam beigās izrādās pavisam cita jēga. Kaut it kā vārdi ir tie paši, taču ievietoti citā kontekstā. Ja šis vai tas ir noīsināts, tad tam teiktajam nemaz nebija jēgas.

DADŽIS: Labi, DADŽIS mēģinās būs delikāts. Vai jūs bērnībā staigājāt zeķubiksēs?

G.Ā.: Es ne tikai staigāju zeķubiksēs, es staigāju arī garajās zeķēs ar visiem zeķturiem, pa virsu

isās bikšes. Man bija atlasa *talliņa*, aizmugurē kādas sešas podziņas, zeķturi un tādas *bomeļu* zeķes. Tas man baigi riebās, jau tad es jutu, ka man būs tradicionālā orientācija, man ļoti nepatika šīs garās zeķes.

DADŽIS: Tas ir bijis varoņdarbs! Vai vēl kādreiz ir bijusi iespēja izbaudīt līdzīgus priekus, kurus parasti mēdz vairāk piedēvēt sievietēm?

G.Ā.: Es mazgāju savai meitai autiņus, tad jau nebija *pam-*

peri, kā tagad. Mans tēvs pirka ziepītes, sarīvēja uz sakņu rīves, un mēs šo pulveri likām klāt ūdenim, un tur mazgājām autiņus. Bet ar bērnu autiņiem man jau bija darišana agrāk, armijā. Autiņi noderēja kā *partjankas*. Kad gājām brīvstolī, allaž pirkām bērnu autiņus. Savu kāju kā *bebīti* ietin autiņos un ieliec tajā smagajā zābakā. Vismaz kaut kas cilvēcisks ap kāju.

DADŽIS: Tajos laikos arī meitenes bija citādākas, vai tā ir? Kādas meitenes jums patika?

G.Ā.: Tajā laikā meitenes bija mazāk appīpējušās un sadzērušās, un tā necentās nebūt sievišķīgas. Bet man kā normālam puikam patika vecākas meitenes. Un jo mati garāki un brunči īsāki, jo labāk.

DADŽIS: Vai tajos laikos meitenes arī bučošanās?

G.Ā.: Jā, es jau otrajā klasē bučojos. Varētu pat teikt, ka tas vairāk līdzinājās skūpstam.

DADŽIS: Tad jau tā meitene noteikti bija vecāka?

G.Ā.: Jā, viņa mācījās trešajā klasē.

DADŽIS: Esat uzaudzis teātrī...

G.Ā.: Es bērnību pavadīju arī pagalmā un uz ielas. Tur arī nopelnīju savu pirmo naudiņu – kopā ar kaimiņu Egīku. Mēs ar viņu gājām lasīt pudeles. Pa *miskastēm* zem skatītāju tribīnēm, krūmos. Tad varēju nopirkt nevis vienu saldējumu, bet daudzus. Varēju pats sevi apgādāt ar saldējumiem. Taču pudeles lasījām galvenokārt tādēļ, lai varētu nopirkt koka lidmodeļu konstruktorus. Mums bija arī konkurenti, vienu

dienu skatāmies – zem tribīnēm Dzintar malē mirdz divas dusmīgas acis – *babu* bijām viņas zonā iegājuši. Un tajā laikā n *petenes* – fotogrāfs Andris Krieviņš atrā interesantu nosaukumu plastmasas PET p Un tad arī cilvēkos nebija tāda agresija.

DADŽIS: Esat piedalījies akcijā pret Buša politiku.

G.Ā.: Nē, nu tā ir politika! Kā es tagad par politiku? Zem tanka negūlos, ar saukļi negāju. Vienkārši esmu izteicis nepatiku vienkārši ir personīgi nepatīkama Buša Līdz ar to izteicu savu atbalstu šai akcijai.

DADŽIS: Kā jums liekas, kāpēc cilvēks jums smejas?

G.Ā.: Kas jums liek domāt, ka cilvēki p smejas?

DADŽIS: Jūs bieži uztver kā Lielo smi

G.Ā.: Sasmidzināt cilvēku var tad, ja pašam piemīt spēja smieties. Var palīdzēt c redzēt lietas komisko pusi. Un mans nolūks nav bijis cilvēkus smidzināt. Varu palīdzēt c: atraisīties. Ar smidzināšanu parasti nod cilvēki, kuriem nav humora izjūtas.

DADŽIS: Kāda loma jūsu dzīvē ir hum

G.Ā.: Es pat nevaru pateikt, kas ir h Neredzu tam definīciju. Tas ir fenomens – neizsakāma sapratne. Tāpat nedomāju, mors ir taisāms. Taisīt humoru – tā ir vi vardarbība.

DADŽIS: Vēl viens mīts par jums: G Āboliņš – lielais gardēdis.

G.Ā.: Man patik labi paēst. Neesmu eksperts vai gardēdis. Varu pieņemt ne ēdienu, taču mani aizvairo bezpersonisk garšīgs ēdiens.

DADŽIS: Un kad pēdējo reizi esat garc

jies?

G.Ā.: Skatījos krievu film *braucēji*. Bija stāsts par liliptu: taču komiskais nav par liliptu kā tādām. Vienkārši lieliska režija un notikumu virkne. Tač venais – pašironija, kas bija šajā Bez pašironijas humors ir kā vi alkohola – vienkārši viņam dzēriens.

DADŽIS: Bet vai par limuzi

sāstīsiet?

G.Ā.: Nestāstīšu, cik var Domāju, ka cilvēkiem j sen ir apnicis. Esmu j stāstījis neskaitāmas Sāk jau izklaustīties p cas anekdotes.

DADŽIS: Žēl, cilvēks jau patiek. Labi, paldie naļga bija interesanti. I vēlētu DADŽA lasītāji

G.Ā.: Labu veselību ir svarīgi!

Mēs neesam vainīgi. Vainīgi ir šumeri. Pirms piectūkstoš gadiem viņiem uzradās kāds dullais ar nospicētu niedri un sāka uz māla plāksnītēm vilkt ķīlrakstus. Ar to maisam gals bija vaļā – radās pirmie rakstnieki. Puse no viņiem bija slikti cilvēki, otra puse ļoti slikti, bet daži – labi. Viņi prata turēt mutes un ne valdīšanai, ne VIP acīs nelēca. Acīs lēcējus mēģināja ārstēt ar labiem vārdiem, taču ne sūda tur nesanāca, tāpēc piesēja pantu par nepareizu reliģisko pārliecību un pakāra. Bet diemžēl ne visus. Vēl pēc divtūkstoš gadiem nāca ēģiptieši ar papirusu vīstokļiem. To rakstītāji iedomībā sita pušu gan VIP no valdošās koalīcijas partijām, gan faraonus – kaut kāds

jampampiņš Kai pateica: *Grāmata ir rakstnieka piramīda!* un tas nu skribentiem – protams, atskaitot labos rakstniekus, ko Nilā krokodiliem par barību nemeta, bet cēla amatos, – vēl šodien nav dabūts ārā no pakaušiem.

Lielas mutes *brāķēšana* starp rakstītājiem arī mūsdienās ir briesmīga sērga, kas traucē VIP ražīgi strādāt pašiem savā un tautas labā. Kā liecina tuvāko kaimiņvalstu pieredze, isti nelīdz ne cietumos bāšana, ne laternu stabos kāršana.

Tā nu mēs, bez vainas vainīgi būdami, esam spiesti maksāt par citu valstu vadītāju (Divupes, Asīrijas, Senās Romas u.c.) pieļautajām kļūdām. Taču boļševiku laikā uzkrātā pieredze (cenzūra

utt.) un Fridriha Engelsa spārnotā frāze – *senatne jebkuros apstākļos būs ārkārtīgi i* – *santa nākamajām paaudzēm, jo tā bruģē* – *augstākiem sasniegumiem* – ļauj cerēt, ka ieguldījums sliktos rakstnieku aplūsināšā eiropējiskiem, nevarmācīgiem līdzekļiem augstu novērtēts vismaz partnervalstīs. Mēs atklājuši, ka bīstamo infekciju neizplata nieki, bet viņu grāmatas. Profilakse – nepasītājiem kontaktēties ar grāmatām.

Balstoties uz šo zinātnisko atklājumu mūsu valsts jau 2004. gadā no budžeta atvēlētās 150 000 latu grāmatu iepirkšanas publiskām bibliotēkām samazināja 30 000, nākamajā, 2005. gadā vēl par 20 000 latu, bet 2006. gadā plānots bibliotēkām iepirkt grāmatas tikai par 80 000 latiem.

Pēc kompetentu ekspertu domām, rakstnieki bez savām grāmatām iznīks kā suga, rakstnieku sērga būs uzvarēta. Teiktais, protams, nekas uz labajiem rakstniekiem, viņu perspektīva, valdība, partijas un VIP stimulēs visu latvisko rakstniecību, piešķirot bez maksas katram rakstniekam zosu spalvas un vienu litru tintes.

Atklājums jeb ārstēšanas paņēmieni nedz izdzīvo, dzīvi ir efektīvi.

Rakstnieka A. Kolberga grāmata *Par rakstniecību stāsti par VIP un kolekcionēšanas dullumu*.

publiskā bibliotēkā nonāca 0,0016 eksemplāri, bet pie katra publisko bibliotēku lasītāja 0,0016 eksemplāros. Gan tie, kuri tic aizkapa dzīvei, gan tie, kuri netic, aicināti pierakstīties lasītāju reģistrā uz 3076. gadu.

Inficēšanās iespēju ir izdevies samazināt līdz minimumam!

Kārklins

BEZ VĀRDIEM

J. Bulikina

C. BE

Biblioila mazā vajadzība

Konsekventā bibliotēku grāmatu iepirkuma finansējuma samazināšana no 150 000 latiem 2004. gadā līdz 80 000 latiem 2006. gadā liecina tikai par vienu – acīmredzot Kultūras ministrijai nerūp, lai Latvijas iedzīvotājs būtu lasošs, izglītots, ar kritisku un analītisku prātu apveltīts pilsonis.

Kontakts ar grāmatu ir nepastarpināts. Tas notiek starp grāmatas autoru un lasītāju tieši, nevienam neiejaucoties ar komentāriem. Tā dod lasītājam komunikatīvu brīvību un atver plašu pasauli un kultūras telpu, kurā dzīvo lasīšanas laikā radušās domas un idejas. Lasīšanas process nostiprina saskari ar dzimto valodu un līdz ar to vistiešākajā veidā ar domāšanu, intelektu. Lasīšana process trenē smadzenes. Vai pašreizējai valstij ir vajadzīgas trenētas smadzenes? Raugoties uz iepriekš minētajiem cipariem – nē.

Mums ir lielas vajadzības un mazas. Acīmredzot bibliofilu vajadzības tiek uzskatītas par mazām vajadzībām. Ambiciozu kultūrceltnu projektu tāmes aug augdamas. Bet bibliotēku grāmatu iepirkuma budžets rūk rūkdams. Kādēļ neatrodas daži desmiti tūkstoši, lai apmierinātu biblioila mazās vajadzības izlasīt iemīļota autora jaunāko grāmatu? Varbūt tāpēc, ka tās tik nemanāmas, tik perifēriskas, neiekļaujas skaļi apspriežamo aktualitāšu listēs? Vai vērts darīt darbus, kurus neviens nepamana? Spriežot pēc pašreizējām tendencēm – nav vērts. Jo tur nekāds PR taču nesanāk. Bet vēlēšanas tuvojas.

Īpaši cieš Latvijas lauku cilvēki. To, ko var nopirkt turīgs pilsētnieks, lauciniekam visbiežāk nav pa kabatai, jo vienas grāmatas cena vidēji 6 – 7 latī ir ģimenes iztikas budžets nedēļai. Tāpēc ļaudis dodas uz lauku bibliotēkām un pierakstās rindā uz iemīļotu autoru grāmatām. Pieejamo teju iznākušo grāmatu skaits bibliotēkās gadu no gada samazinās, līdz ar to tās ir arvien grūtāk sasniedzamas vai vispār nav pieejamas. Preses reklamētie, lasītāja kārotie izdevumi līdz bibliotēkām vairs nenonāk. Lauku cilvēkam atliek vien grūši nopūsties – mūsu mazā vajadzība tiek arvien vairāk samazināta. Laikam valsts lielās vajadzības kļūst arvien lielākas. Bet viens gan – bibliotēku grāmatu iepirkumam atvēlēto finanšu rādītāju dramatiskā lejupslīde skaidri liecina, ka bibliotēkas un lasītāju intereses KM patiešām vienaldzīgas.

LR 8.Saeimas JL frakcijas deputātes, bij. LR Kultūras ministres INGŪNAS RĪBENAS komentārs rakstam *Vainīgi ir šumeri*

Lai uzzinātu Kultūras ministres H. Demakovas viedokli, DADZIS vērsās ministrijā ar lūgumu komentēt feletonu *Vainīgi ir šumeri!* Saņēmām šādu atbildi no ministres preses sekretāra:

Kultūras ministrijas Bibliotēku nodaļas vadītājs Jānis Turlajs informēja, ka runa ir par VKKF kultūras programmu "Jaunu grāmatu un citu izdevumu iegāde publiskajām bibliotēkām", kurai VKKF šogad piešķīris Ls 80 000. Lēmumu par naudas daudzumu pieņem VKKF. Kultūras programmu administrē Latvijas Nacionālā bibliotēka. Tā ka komentēt šo lēmumu var tikai šī lēmuma pieņēmējs VKKF.

Ar cieņu, Dainis Miķelsons

Tātad vaina meklējama Valsts Kultūrkapitāla fondā un Latvijas Nacionālajā bibliotēkā? Varbūt LNB, tā teikt, aiz profesionālas skaudības, rūpējas, lai pārējām bibliotēkām būtu mazāk grāmatu un periodikas? LNB direktors A. Vilks telefonsarunā to kategoriski noliedza, un DADZIS viņam noticēja. Atlika otrs vainīgais – VKKF. Un te nu izrādījās, ka LR Kultūras ministre ir VKKF valdes locekle! Tātad, no vienas puses, Kultūras ministre kā LR Ministru kabineta locekle, piedalās valsts budžeta sastādīšanā, no otras, kā Kultūras ministre – naudas sadalē, kura atvēlēja kultūrai, no trešās – kā VKKF valdes locekle – arī fondam atvēlētās naudas sadalē tās pašas kultūras vajadzībām. Tā kā ikgadējais KOPĪGAIS finansējums nedrīkst samazināties, mainīties var tikai naudas sadalījums mērķprogrammām, ko arī DADZIS gribēja noskaidrot – KĀPĒC tiek samazināts finansējums mērķprogrammai *Jaunu grāmatu un citu izdevumu iegāde publiskajām bibliotēkām*? Saņemot Kultūras ministrijas atbildi, mēs sapratām savu kļūdu. Proti, ar jautājumu bija jāvērsās nevis pie Kultūras ministres H. Demakovas kundzes, bet gan pie VKKF valdes locekles H. Demakovas kundzes.

Un tapēc mēs lūdzam Kultūrkapitāla fonda H. Demakovu palūgt kultūras ministrijas H. Demakovai, lai palūdz MK H. Demakovai piešķirt bibliotēkām pietiekami daudz līdzekļu jaunu grāmatu iegādei!

Ar cieņu, DADZIS

Esmu ierindas darbā kādā nelielā uzņēmumā ienākumi man tādi, ka galvenokārt savilkšana prasa īpašu mērķīgu un fizisku sagatavotību. Tomēr dvēselei santīmu tišana neinteresē – tā alus skaista.

Pagājušā gada jūnijā padzirdēju, ka kādā vietā, kur skaistuma izslāpušās dvēsele sātīgi pabarotas un padzirdītas – Rīgas Centrālās bibliotēkas Mūzikas filiālbibliotēkā *Tilts*. Tā lielam ļaužu pulkam sevi rāda sabiedrībā un mazāk zināmi dzejnieki un mūziķi. Ar vienu reizi, tad nākamo. Un tā visas piecpadsmit minūtes pēc kārtas.

Varat iedomāties, cik priecīgs jutos, ka kādā vietā, kur bez maksas iespējams gūt simālu garīgu veldzi, lai turpinātu ikdienas galu savilkšanas darbu. Turklāt izrādījās, ka es katrā pasākumā salasījis krietns pieprasījumu. Gaisotne atgādināja piemirsto salonu muzikālās tradīcijas, kad aci pret aci tikās dzejnieki, rakstnieki un viņu daiļrades cienītāji. Ne jau visiem bija sirds finansiāli rentabla masveida spaidīšanās, alus dzeršana kādas *rok*, *pop* vai *kantri* mūzikas pavadībā.

Nemanot pienāca februāris un pēc šāda saņēmuma ziņu, ka pasākumi vairs nenotiks.

Jel ticiet, tā nebija ziņkārība vai tīnācināt, tomēr painteresējos – kāpēc? Izrādījās, ka konkrētajā bibliotēkā steidzami (kam gan kurieni gan būtu jāsteidzas?) tiks ieviesti modernizācijas darbi, kas bibliotekāriem nodarbošies ar dvēseļu veldzēšanu. Tā izrādījās, ka Rīgas Centrālā bibliotēka. Citiem vārdiem, blakuslietas kā dzeja, kaut publisko bibliotēku vienīgā atšķirība no zinātniskajām un mākslīgajām bibliotēkām ir dažādu izglītojošu, kultūras un informējošu pasākumu rīkošana, un mūziķu glūzi vienkārši jāaizmirst.

Tātad orķestri, ko tu pats nedirīgē, esi spēlēt tā, kā tev rāda zizlis. Pat tad, ja zižļa vārdi tev liek izkrist no ritma, sajaukt muzikālo ainas vai negatīvi ietekmēt pārējos mūziķus.

Bet varbūt labi vien ir, ka nekā vairs nebūs galā bibliotekāriem un pasākumu dalībniekiem šī iniciatīva nedevis neko vairāk par emocionālu gandarījumu. Pieslēgšu beidzot kabeltelevīziju un svilpjošu ložu, elsojošu blondiņu vai citu mīkstu trokšņu ieaijāts mierīgi atpūtišos uz dīvānu. Kā smeijies, vilks paēdis un kaza – komā.

NESAPRASTAIS RĪDZINIS

DADZIS turpina publicēt lasītāju iesūtītos saukļus konkursam

Kā izsaukties trakos brīžos, lai skanētu gan trāpīgi, gan asprātīgi

Nākamajā numurā publicēsim trāpīgākos no asprātīgajiem, proti – konkursa uzvarētāju vārdus!

Nolādēts ar vienu aci ķellējas pa jumta placi!
Pleckājas kā pārēdusies govys!

Caurā draņķmuca!

Kleķermanis!

Nekakā aiz apkakles!

Šķibrocis! Šķibacis!

Gauneris!

Devīze: DARI KO DARĪDAMS, APDOMĀ GALU!

Atsūtījis ARVĪDS ŠPUNDE, Ventspils raj.

Guli, maita!

Devīze: VILKS PAĒDIS, KAZIŅA DZĪVA

Atsūtījusi ILGA KAMURKOVA

Jeziņus – Jeziņus, cik tas daikts liels, kā arkla zveņģelis!

Teļa tesmenis!

Sažuvīs kā nodzīta zirga pakaļa!

Liellopa greņa!

No saviem paziņām, vecās Dārtas un deputāta Kriša noklausījies AKACIS, Madonas raj.

Tizlais mūdži!

Vājiens gatavais!

Lempīgais cūkausi, lēnāk!

Devīze: NU VAI ZINI!?

Atsūtījusi JANĪNA BURCEVA, Krāslavas raj.

Mauzulejs!

Devīze: LAMĀSIMIES LATVISKI!

Atsūtījusi GINTA ĀBOLIŅA, Mērsragā

Evjū, maestro!

Traks vai no Briseles?!

Pužvists! (Švauksa līdzinieks), Vistilips!

(pietuka Krustiņa līdzinieks), Āps! (gandrīz

Švauks). Labdēn, Kabanov!

Nūža!

Kas notiek Latvijā?!

Cīši paldis!

Devīze: KRĪTOT DISTANCI NEIEVĒRO (F. Usāns)

Atsūtījis LEONTIJS VIZULIS, Balvu raj.

Ko krakšķi kā lakots mērkaķis?!

Devīze: BRAUC, BET NESABRAUKSI!

Atsūtījusi ZELTMATĪTE no Rīgas

BRAUCĒJIEM, KAD VISS NAV MĀJĀS,
TAD UZ DISTANCI TIE STĀJAS.
NEESOT ŠIE AUGŠU SISTI,
VIŅI ESOT – DRAGREISISTI!

Atsūtījis J. Bērziņš no Rīga

Atsūtījis V. Grundšteins no Sējas pag.

DAŽAS VALODAS PĒRLĪTES

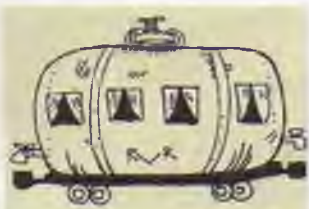
Mūsu sportists X lieliski nostartēja pasaules meistarsacīkstēs, bet, diemžēl, nefinišēja.

Dotajā laikā supermārkētā ir projekts Lētās cenas.

Mūsu valstī neviens, izņemot Saeimu, neievēro likumdošanu, jo neizdod likumus.

Atsūtījis IVARS SILS no Rīgas

Skrējiens pēc miljona

Skatoties TV šovu *Skrējiens pēc miljona*, kura dalībniekiem īsā laikā jāpārvar pilsētu un valsts robežas, iedomājos, kā trakā šova dalībniekiem

klātos Latvijā. Aukstas ziemas dienas, apledojuši ceļi... Bet viņu rīcībā ir tikai sabiedriskais transports. Lai būtu ekstrēmāk, šoreiz tikai dzelzceļš. Kas gan tur ekstrēms – jūs brīnīsities.

Arī es brīnījos, līdz kādā jaukā dienā, precīzāk 13. februārī, tiku ielūgta uz vēlām svinībām Siguldā. 22:30 no Rīgas atējot vilciens, bet galā mani gaidīšot auto. Stacijā biju laikus, mānīcīga neesmu, tomēr vilcienu uz Siguldu 22:30 tā arī nesagaidīju. Izrādījās atcelts. Kāda sieviņa, redzot manu apjukumu, parautīja plecus un noteica, ka tas neesot nekas īpašs. Ik pa laikam par kādu vilcienu kļūstot mazāk, bet varot jau braukt ar autobusu, tikai tas esot dārgāk. Viņas vārdi lika aizdomāties.

Nākamajā svētdienā uz labu laimi dūru ar pirkstu vilcienu kustības kartē un trāpīju pilsētai ar skanīgu nosaukumu Reņģe. Zinātāji mācēja teikt, ka vilciens atiet tieši 15:45. Tieši 15:00 stāvēju stacijā, lai uzzinātu, ka, sākot ar šodien, 17. februārī, dzelzvilcienu Nr.673 Rīga – Reņģe un Nr.674 Reņģe – Rīga uz mūžīgiem laikiem tiek atcelti. Nākamais gaidāms tikai 19:14. Nu, cienījamie reņģinieki, reņģēdāji, izbaudiet galvaspilsētas labumus kārtīgi, es nodomāju. Vakariņas ēdisit tā pavēlāk. Bet es braukšu uz Jūrmalu.

Šoreiz līdz Dubultiem viss gāja kā pa diedziņu, tikai mazliet nosalu, bet pa ceļam atcerējos, ka Tukumā dzīvo krustmāte. Ja reiz tik tālu esmu tikusi, varētu arī apciemot, tikai vilciens, ar kuru braucu, tik tālu neveda. Mierinot sevi ar domu, ka

piekalos iedomātā realitātes šovā, gandrīz stundu gaidīju nākamo. Bet kādu mierinājumu rod tālās Jūrmalas un Tukuma iedzīvotāji?

Aizvadītā gada nogalē valdība pieņēma *sabiedriskā transporta attīstības koncepciju*, kurā sacīts, ka Rīgas reģionā un starppilsētu pārvadājumos virs 100 kilometriem pamata sabiedriskais transports būs dzelzceļš. Bet ir zināms, ka pasažieri spējīgi apmaksāt tikai 30 – 40% no pārvadājumu izmaksām, pārējo sedz valsts dotācijas, kas nav bezizmēra. Un tā, pētot vilcienu kustību, izrādījās, ka, piemēram, pagājušā gada 12. novembrī tika atcelts vilciens *Rīga – Suntaži – Rīga*, kurš kursēja darba dienās, bet kopš šā gada 23. janvāra dažādos maršrutos vairs nekursē veseli 20 vilcieni.

Varbūt koncepcijā vārds dzelzceļš nozīmē tikai sliežu ceļš? Par vagoniem tajā nūdien nekas nav teikts. Turklāt izrādās, ka tie, kas vēl kustas, lieto Eiropas Savienības standartiem neatbilstošas sliedes. Lūk, arī miklas atrisinājums – vecie sastāvi pēc vairākkārtējas reanimācijas aiziet pensijā. Uz kuriem skriet pēc miljona, lai iepirktu jaunus? Rīgas vagonu rūpnīca, acimredzot, vagonus ražo tikai eksportam. ES uzņēmumos tos nevar pasūtīt, jo, kā smeijies, izmēram (sliežu) ir nozīme. Varbūt, ja pasūtījums pārsniegtu Latvijai nepieciešamo, tas būtu iespējams. Pēdējais laiks paplašināt valsts robežas? Diez vai starptautisks skandāls veicinātu ekonomikas attīstību, turpreti draudzība dara brīnumus. Kooperējoties ar Lietuvu un Igauniju, pilnīgi jauni vilcienu sastāvi varētu parādīties jau ap 2011./2013. gadu. Bet kamēr tas nav noticis, *A/S Pasažieru vilciens* modernizēs tos, kuri vēl kust, un apturēs tos, kuri vairs nejaudā.

Jācer, ka pirmo būs vairāk un mēs nepagūsim aizmirst to romantiku, ko sniedz tāls brauciens ar vilcienu. Ritmiska riteņu dunoņa, skrienošas ainavas aiz loga, un laika kavēklis kāda kāršu spēle...

DADŽA vārdā vilcienu kustību testēja GUNA EGLĪTE

BEZ VĀRDIEM

J. Bulikina

FAKTS

- Drīzumā plānots atklāt jaunu dzelzceļa maršrutu *Rīga – Liepāja*.

- Ar ES līdzfinansējumu līdz 2008. gadam tiks modernizēti 86 elektrovilcienu vagoni, kas ļaus nokomplektēt 14 līdz 20 atjaunotus vilcienu sastāvus.

- Kopš 1947. gada RVR izgatavojusi gandrīz 23 tūkstošus vilcienu. Kopš pagājušā gada uz Baltkrieviju eksportēti divi RVR ražoti vilcieni.

- **No vēstures:** dzelzceļa satiksme starp Rīgu un Jūrmalu atklāta 1877. gadā. 1912. gadā atklāta arī tiešā dzelzceļa satiksme *Maskava – Ķemeri*. 1901. gadā sākusi darbojies dzelzceļa līnija *Ventspils – Tukums*.

ES un mēs

Taisiet multenes!

Kamēr mazākumtautību latviešu lasītājiem mācību grāmatā iekļautas pamācības, kā izvairīties no nekādiem piedāvājumiem, ceļojot ar *stopiem*, Eiropas Centrālā bankā ir laidusi klajā pusaudžiem domātu multiplikācijas filmu – *Cenu stabilitāte: kā tā ir svarīga?*

Filmiņas sižets ir vienkāršs. Skolotājs stāsta ielai, Anna un Aleksis nokļūst dūslauku pilsētas tirgus laukumā, kur vairs neieie, iekārdina kūciņas. Jaunieši grasās kaitēt, pirt, taču pārdevējs, aizbildinādamies ar pašizmaksas celšanos, palielina cenu. Tāpat gadījies, kur ne, klāt mošķis vārdā Inflācija. Viņš piedāvā jauniešiem naudu, bet cūka kāpj atkal. Mošķis kļūst aizvien milzīgāks, jaunieši laižas lapās. Viņi nonāk bankā, kur ievērojams klerks demonstrē burciņā iesprogtu Inflāciju un Deflāciju, skaidrojot šo parādu negatīvo būtību.

Viss jau būtu brīnišķīgi: saite uz filmu ievietota pat Saeimas ES informācijas centra mājas lapā, filmiņu var noskatīties latviski, uzzināt, ka par 2% augstāka inflācija padarīja apdraud valsts tautsaimniecību un ekonomiku (pērn ar 7% Eiropā bijām lideri)...

Ja reiz pat bērniem tagad ir skaidri inflācija draudi, kāpēc mūsu valdība neko nedarīja mazināšanai? Tikko *Ekonomistu apvienība* 2010. gada piedāvājusi veidot pat īpašu komiteju Valsts prezidentes vadībā, kas pieņem nepieciešamos lēmumus cenu stabilizēšanai, jo, ekonomistu vārdiem runājot, – valsts vajag jaucas. Valdības loģika ir skaidra: kāpēc valdībai iejaukties, ja neviens skaļi neprotestē?! Iespējams, grūtāk ir, bet tas tik pagaidām. Un Eiropa izskaidrosim mūsu īpašo situāciju.

Ja reiz ir tik labi, varbūt turpināsim mēģināt no attāluma. Bet paši sēdēsim tā vēlu, sūcāsim sausīgus un skatīsimies multeni, kurās tāds mošķis biedē bērnus. Viņi izvēlēsies inflācijas sabiedēti un sāks kaut ko darīt.

JĀNIS DZELTENTIS

Statistikas daļā liecina, ka divi reiz divi ir četri.

Rutku tēvs

A. Galeviusa zīm.

Rutku tēvs, istajā vārdā Arveds Mihelsons, dzimis 1886. gada 23. oktobrī Strazdu muižā pie Rīgas. Miris 1961. gada 14. oktobrī. Aktieris un savulaik populārs rakstnieks.

Sarakstījis desmit piedzīvojumu romānus par Rīgas, Kurzemes hercogistes un Latvijas vēsturi no XIV līdz XIX gs. pirmajai pusei. Romāns *Trīs vella kalpi* publicēts periodikā 1935. gadā, izdots grāmatā 1990. gadā. Pēc romāna motīviem Rīgas kinostudija veidojusi divas filmas: *Vella kalpi* 1970. gadā un *Vella kalpi Vella dzirnavās*. Pārējie romāni: *Dumpīgā Rīga*, *Latvietis un viņa kalps*, *Bendes meita*, *Mūksalas brāļi*, *Gambija*, *Klibā skrodera iela*, *Sābas kēniņienes pēctecis*, *Sumpurņu ciems*, *Aklais Valentīns*.

Strādājis humoristiski satīriskajos izdevumos: humora žurnāla *Gailis* redaktors (1912. – 1913.), humora laikraksta *Sikspārnis* un tā literārā pielikuma redaktors (1922. – 1923.), *Pūcēspieģeļa* satīriskā kalendāra redaktors (1924. – 1933.).

Sakopojis vairākus anekdošu krājumus: *Mīlestības pirtiņa*, *300 anekdotes*, *Smieklū vāceļi*, *Žvinguļi un paģirās*, *Galantērijas un pikantērijas* (1929.), *Jautrā bunkurā* (1943.) u.c. Rutku tēvs lielu vērību pievērsa arī teātra anekdotēm un dažādu

jocīgu starpgadījumu aprakstiem Latvijas dzīvē.

DADZIS piedāvā ieskatu A. Mihelsons došu sakopojumos, kuros var redzēt, smējās Latvijā XX gadsimta divdesmit. trīsdesmitajos gados. Kā apgalvo sena gu nekas nav jauns zem mēness...

A. R.

Dzimtsarakstu nodaļā

Ierēdnis: Man jums, jaunkundz, jāa ka jūsu līgavainis ir stipri iereibis.

Līgava: Jā, vai tad jūs domājat, ka neier es viņu dabūtu šurp?

Cilvēces labdaris

Sieva: Vai Tu kādreiz esi mēģinājis at savu līdzcilvēku bēdas, rūpes un nepatik

Virš: Kā ne, es tak apprecēju Tevi!

Uz Preses balli!

J. Dreslera zīmējumi un te

Reiz pa gadu pastnieks pastu Piegādā mums neparastu – Vasarā tas nav, bet ziemā, – Prese lūdz pie sevis ciemā...

Siva nāk ar modes lapām: "Visas kleitas man par knapām... Negribu tev darīt kaunu – Preses ballei šūšu jaunu!"

Tirot irējamās frakas, Puika domā domas trakas: "Mugurā kad šito mauktu Un uz Preses balli šmauktu!?"

Izsmisusi sauc Cīle: "Preses ballei lemtā pile Ir tik bailīga un bikla – Bēg kā teļš no motocikla!"

Preses viesiem brīdinājums: Mucā bīstams šķīdinājums: – Tur ir alus – skaidri zinu. Piedodiet, ka jokus dzinu!

Zvirbuļi čiepst: "Ta tad joki! Ziemas laikā – zaļi koki!" Gudri piebilst spēka zīle: "Vanīgā būs Preses Pile!"

Māte teica projām ejot: "Eju Preses ballē dejot..." Bērni saka sunim Triksim: "Mēs bez balles nepaliksīm!"

Tie, kas mūžam šķirti likās, Preses ballē tomēr tikās... Ne jau pilītes jums pūšu: Ejat turp – es arī būšu!...

No Kr. Barona Nerātnajām latvju
dainām noskatīties

A. Liepiņš

**KO PUISĪTI KNAKSTĪJIES?
TU JAU MAN NEPATĪCI.
KURŠ PUISĪTIS MAN PATIKA,
TAM ES PATI PALĪDZĒJU!**

**ES SAVAM BRŪTGĀNAM
RAIBUS CIMDUS NOADĪJU,
PATI GUĻU APAKŠĀ
RAKSTĪTĀM ZEKĪTĒM.**

Optimists apgalvo, ka visas
sievietes ir palaistuves.
Pesimists cer uz to.

TĒVS

– Nāc, papriecāties par sava dēla dienasgrāmatu! – sieva paaicināja.

Kas man? Piegāju un papriecājos.

– Nu? Kā tev patik? – vaicāja sieva.

– Tīri tā nekas... – es paraustīju plecus.

– Ak tīri tā nekas? – sieva indīgi apvaicājās.

– Nu tad to tu varēsi pateikt arī direktorei!

– Kādaī direktorei? – es saausījos.

– Vai tad neredzi? – sieva iebakstīja ar pirkstu dienasgrāmatā. – Tēvs lai steidzami ierodas pie direktores! Un tēvs – tas taču esi tu, vai ne?

– Jā, protams, es ceru...

– Ko tu ceri?

– Ka tu mani pareizi sapratīsi: es taču tur neko neejdzu... tikai miglaini nojaušu, kur tā skola atrodas... par direktores kabinetu nemaz nerunājos...

– Nekas, gan atradīsi – es tevi uzzīmēšu siku plānu.

Redzēdams sievas nepiekāpību, padevos, viņa man uzzīmēja plānu, un es aizbraucu. Kā par brīnumu, dēla skolu atradu diezgan viegli. Direktores kabinetu man parādīja dežurants.

– Nu tad parunāsim! – ieraudzījusi mani, direktore nopriecājās un aizslēdza aiz mums no iekšpuses kabineta durvis. – Vai jūs zināt, ka jūsu dēls ir kļuvis pavisam nevaldāms? Dauzoņa. Un arī sekmes viņam kādas? Tā viņš nepabeigs skolu...

– Bet kā jūs domājat: ko es tur varētu darīt?

– Vismaz palīdziet kaut kā skolai!

– Cik? – es atvēru maku.

– Nav vajadzīgs, – direktore iebāza maku man atpakaļ kabatā. – Pēc tam sūdzēsi ties, ka skola no vecākiem izspiež naudu.

– Bet ko tad?

– Redziet... – viņa noklepojās un zīmīgi mani nopētīja. – Mēs te skolā esam bezmaz vai tikai

skolotājas. Sievietes. Tos pāris vīriešus, kuri te kājām maisās, par tādiem vis' nenosauksi. Turklāt lielākā daļa no mums ir vientuļas. Neizdevus ģimenes dzīve un tā tālāk. Pats saprotat. Skolotā neatliek daudz laika savam vīram. Turklāt, sks strādājot, mums mainās raksturs. Pieradinām: visus strostēt un pamācīt. Vīriešiem tas nepatīk. Tāpēc arī vīri mūs pamet. Aiziet pie tādām, kuras viņus nepamāca. Tā nu mēs paliekam vienas. Bet jūs esat spēcīgs, simpātisks vīrietis briedurģados... Kas jums ko nepalīdzēt? Saprotat?

– Saprotu, – es nedroši pamāju.

– Nu tad kā? – viņa uzmundrinoši pasmaidījās. – Jūs – skolai, bet skola par to – jūsu dēlam.

– Vispār jau man mājās ir sieva... – nomu mināju. – Mana dēla māte... Tā, kas jums te parass uz skolu nāk...

– Konfidencialitāti garantējam, – direktore draudzīgi piemiedza ar aci. – Nu? Panāciet tuvāk. Kas cits man atlika? Panācu.

– Pirmajai reizei man pietiks, – direktore be dzot ieskatījās pulkstenī. – Uz stundu arī tūlīt jāie Vissliktāk jūsu dēlam klājas fizikā. Aizbrauciet pie fizikas skolotājas. Viņa šobrīd ir mājās. Piezvanīš ka jūs drīz būsit. Tūlīt sameklēšu viņas adresi...

Fizikas skolotāja mani sagaidīja gaisīgā, caur spīdīgā peņņūrā tērpusies.

Mājās atgriezies mazliet apdullis.

– Nu? Dabūji? – sieva smīnēdama mani sagaidīja.

– Dabūju gan, – pamāju.

– Tā tev arī vajag! – sieva nopriecājās. – Citreiz zināsi, ko nozīmē audzināšanas darbs! – Un apmierināta aizgāja gatavot vakariņas.

Nākamajā dienā piezvanīja latviešu valoda skolotāja.

– Vai zināt, kādas jūsu dēlam ir atzīmes latviešu valodā? – viņa koķeti noprasīja.

– Nojaušu, – nopūtos.

– Tad atbrauciet – parunāsimies, – viņa nosauca man savu adresi.

Un tā nu tas turpinājās. Pa katru izsistu logu, salauztām durvīm vai piekautu skolas biedru tiku izsaukts pie direktores, katru nesekmīgu atzīmi gāju labot pie kādas no skolotājām. Tā nu tas turpinājās, līdz sieva, par spīti visai konfidencialitātei, nejauši tomēr uzzināja, ar ko es īsti tur nodarbojos, un aizgāja no manis. Toties dēls sekmīgi pabeidza skolu.

Bet jūs, dārgās lasītājas, pirms sūtāt savus vīrus uz skolu bērnu sekmības problēmas kārtot, iepriekš tomēr rūpīgi apdomājiet: esat tam gatavas vai ne. Varbūt labāk, lai viss tomēr notiek pa vecam?

BEZ VĀRDIEM

A. Mukāns

H. PAUKŠS

V. Banders

AK, SEKRETĀRES...

Optimists ir cilvēks, kurš apprecēdams savu sekretāri, domā, ka arī turpmāk varēs viņai diktēt...

Šķiršanās cēlonis bieži vien ir tāds, ka vīri ietur agrās brokastis kopā ar savām sekretārēm, tomēr biežāk tās ir brokastis kopā ar sievietēm.

Pirms sperat nākamo soli pa karjeras kāpnēm, atcerieties, labākais pretapaugļošanās līdzeklis ir glāze ūdens. Nevis pirms vai pēc, bet TĀ vietā.

Z. Zaharāns

Ar ko mēs
atšķiramies no
dzīvniekiem?*

Dzēram bez
mesla, tā teikt,
eizjutot slāpes,
un neatkarīgi
no gadalaika
darbojamies ar
mīlestību.

BEZ VĀRDIEM

J. Bulikina

Pastāstīšu par manu ceļojumu uz vienu no divainākajām valstīm pasaulē – Latviju, ko sasniedzu 2006. gada februārī, kad turienes ministrijas bija izvērtējušas, cik pagājušajā gadā neapgūts no naudas, kas bija pieejama no Eiropas Savienības struktūrfondiem. Tauta staigāja noraudājusies, samulsusi un nokaunējusies par to, ka viņu valsts ir tik nepieklājīgi bagāta. Nu, kā lai paskaidro Eiropai ar tās augstajiem komisāriem, ka nauda nav vajadzīga un lieki izrādījušies 137 miljoni latu jeb trešā daļa no finansējuma, ko varēja apgūt, bet nebija tikai kam. Piemēram, Eiropas sociālajā fondā neapgūti bija palikuši 41,53 miljoni latu, Zivsaimniecības vadības finansēšanas instrumentam – 7,23 miljoni, un tā tālāk. Varētu jau teikt godīgi: – Nu ko tu, Eiropa, mums uzbāzies ar saviem Briseles kāpostiem! – taču tad Eiropa apvainotos. Kā rīkoties šādā delikātā situācijā?

Visskaļāk vaimanāja pensionāri, daudz bērnu māmiņas un invalīdi, kurus jo smagi nomāca pārmerīgās naudas slogs. – Mums jau tāpat visa kā ir gana. Esam pārēdušies līdz nemanai un uzpampumam. Mēs vairs nespējam! – ar šādiem plakātiem viņi gāja piketos. Varas iestādes centās, kā vien prata – pacēla sev algas, būvēja gaisma spēļu un slīpēja ar akmeņiem valsts tēlu, ar gudru ziņu laidās miegā, lai nogulētu lielus tranzīta un transporta projektus, taču naudas kā bija, tā palika pārāk daudz. Daļa latvju aizbēga uz ārzemēm, lai strādātu kādus vienkāršus darbus par nieka 1000 mārciņām mēnesī, jo viņu augstā morāle vairs neļāva peldēt tādā neprātā pārgreznībā, kādā viņi bija *sutuši* Latvijā pēdējos gadus.

Redzēju kādu kalsnu kungu rūtainā uzvalcīnā, kurš bija atklājis mākslīgā sniega slēpošanas trasī, bet asaras viņam bira kā pupas par to, ka bija izdevies iztērēt tikai 150 000 latu, turklāt tā pat nebija Eiropas nauda. – Nu, kur, sakiet, lai izsviež vēl kādu žūksni? Nudien neatrodu padoma, – gaudās šis kungs. Es viņam ieteicu uzbūvēt mākslīgu makšķerēšanas ūdenstilpni, kurā ļaudis varētu spinningot cauru ziemu zem jumta uzsildītā ūdenī, bet vasarā, apgūstot Eiropas zivsaimniecības naudu, sasaldēt Daugavas virsmu žibulētāju vajadzībām. To dzirdot, viņa sejā atgriezās cerība.

Latviešus glāba kaimiņvalsts vēstnieks Kaļuznijs, kurš ieteica Latvijai kļūt par Eiropas donorvalsti. Tas latviešiem kaut kā agrāk nebija ienācis prātā un viņi liksmi sāka gaviļēt un sarīkoja dzīres. Tā viņi dzīro laimīgi šobaltdien, ja vien nav nomiruši.

Ja vēlaties dzirdēt citus manus stāstus, tad tiksimies Minhauzena muižā Duntē!

Jūsu Hieronīms Kārlis
Fridrihs fon Minhauzens

*Hieronīms Kārlis
Fridrihs fon Minhauzens*

Teikšu godīgi – es ir prasts šloseris. Načalņiks man borē ausī: *davai, davai, rubi, rubi!* Es, pat ja uz pohām nedaudz *tjoplijs*, atbildu kā *štiks*

– *Davai* būs tad, ja kārtīgu *moneju* *bleķos*. Kad darbs būs nevis vergošana, bet gan svētki. Bet ja man par produkciju, ko es uz *pohām* esmu *sarubījis*, pēdējo govslōpu ņem nost, tad – *pardon, madam!* – nav vērts pat smērēties.

Načalņiks uzreiz sāk mātuškoties kā čaiņiks uz karstas plīts:

– Kas tā par muldēšanu?! Ja *nešancēsi* kā mazais nazītis, mēs tev ar *keisu pa feisu*, mēs, *tvoju maķ*, kaulus, tavas *grosmuteres* praulus un tevi pašu par pliku velti *utiļā nodosim!* Ja gribi, lai *bleķo*, vispirms sarauj kā hokejā un tad prasi vairāk gan govslōpos, gan ozolos! Nebūs darba – būs tev pīga sviestā un *čungurs* gar kukū.

– Ak šitā?! – es saku. – Nu tad *arivederči*, Latvija! Sveika, Īrija! Meklējiet citu mazo nazīti, kas par šito nabagmājas *čunguru* vergos!

Šiem *feiss* sāk *driblēties*, it kā paši ar *keisu* norāvušies.

– Būs tev *monejs*, būs tev dolārs ar eiro un lats piedevām, tikai *štancē*, kā baltajam cilvēkam pieklājas!

Nu, ja ar mani kā balto cilvēku runā, ja man zaļoksnu ozolu piesviež klāt, es ir gatavs *rubīt* pat bez *muteres* kauliem un *grosmuteres* prauliem.

Īsāk sakot, načalņiks izraksta man *nakladnuju*, visi pārējie načalņiki paraksta – viens krustām, otrs šķērsām... Eju uz *skladu*, bet *kladovščiks* Vasja, baigais *tjomka*, stāv kā Vecrīgas mūris.

– Man tava *nakladnaja* pie *perpendikula!* – saka. – Šitās *hrenovinas*, ko načalņiki uz papīra uzmērējuši, nav un negaidi.

Bet es arī nav no slimajiem. Čaiņiks ar čaiņiku varbūt nesarunās, bet cilvēks ar cilvēku, pat ja cilvēks tikai *kladovščiks*, vienmēr sarunās.

– Vasja! – es *kladovščikam* saku. – Vasilij Ivanovič! Es tev skaidrā trešās kategorijas valsts valodā, es tev tīrā *letiņu* mēlē vaicāju: vai tu načalņiku paraks-

tus cieni? Vai tev Repšes kunga paraksts uz mūsu maksājuma līdzekļiem kaut ko nozīmē?

– Nozīmē gan! – Vasja saka. – Es pret vienu zaļu papīrīti ar Repšes parakstu pusduci *krutkas* varu nopirkt un vēl *zakuskai* paliek.

– Ko tad tu man banānus ausī spraud? – brīnos. – Mūsu vislielākā načalņika paraksts uz šitās *nakladnajas* vēl stiprāks nekā Repšem vai pašam

Rimšēvicam. Repše, – saku, – tev ar *keisu pa feisu nedribelēs*, no *sklada neizturņis*, jo vairs nav pat ministrs, bet lielais priekšnieks tev ar kāju pa pakaļu un ar sveicienu radniekiem... Načalņiks papīru parakstīja? Parakstīja. Es tev papīru *iešķiebu?* *lešķiebu...* Kā vēl tev trūkst?

Bet šitais velna ģimis, šitais *kladovščiks*, šitais Vasja Ivanovičs tikai plecus vien rausta.

– Man, – saka, – tavi načalņiki tikpat kā iesnas. Nepagūsti no viena tikt vaļā, kad cits jau vietā. Lai tavi načalņiki kaut simts šitādu *nakladnuju* raksta un paraksta, man šitos papīrus tikai uz nagliņas uzspraust. Tavas *hrenovinas*, kuras agrāk pie mums ražoja un kura visām pārējām *hrenovinām* kā uzlieta derēja, bet ko tagad tikai *zagranica* ražo un mūsu *hrenovinām* kā mironim kafijkanna, nav un līdz tūkstošgades beigām nebūs.

Un liek sveicināt *tvoju matj* kaulus, *grosmuteres* praulus un piedevām vēl *nomātuško* kaut ko par seksu ar visiem maniem radniekiem septītajā augumā.

– Labi! – saku. – Ja tev šitās *hrenovinas*, ko agrāk pie mums, bet tagad ārzemēs ražo, nav, tad dod citu, kas visām *hrenovinām* der. Lai es varu *rubīt*, lai man ozoli maciņā augtu, lai gotiņas zem ozoliem labu pienīgu dotu... Lai maniem bērniņiem *buterbrodikiem* sanāktu.

Bet šis kā tāds susliks, rāda man labo roku ar trīs pirkstiem tādā kombinācijā, ka pat aklais saprastu... Nu gluži kā valdišana, kura pensionāriem skaidro, cik šiem izdzi vošanai piešķirts.

– Kāpēc tu, uz trim burtiem sauktais, – saka, – tikai par saviem *detočkiem* vien domā?! Kāds maniem *detočkiem* no taviem *detočkiem* kaifs, ja tavi *detočki buterebrodikus* ēdis un sviestiņu virsū smērēs, bet manējie tikai laizīsies?

Nē, pēc šitādas valodas pat slimam pielec – kapitālisms mūsmājās tikpat kā

agrīnie viduslaiki, kur viss tikai dots pret dot tev šito, tu man to. Kaut gan, ja apdomā, vis reizi. Viens likums, viena taisnība visiem – kā ritenis griežas tikai tad, ja smērē.

Neko darīt, dzīvā dzīve ir dzīvā dzīve. Ja neļai čīkst un buksē, es šitam korumpētajam Vas šitam vilkam *kladovščika* ādā uz *stelāžas* šķkonvertējamo valūtu nulle pieci litri vienu g lu – blaukt! – lai plumpē un aizrijas.

– Tas – saku, – taviem *detočkiem*. Lai tavi *diera* uz manu bērniņu veselību, bet mai uzkodis uz tavējo veselību, kad savu *hrenovini* tevis saņemšu.

Un ko tu domā?! Šim divas reizes vairs nav jās šis manējiem bērniņiem – klakš! – vajadzīgo *novinu* kā no gaisa uz *stelāžas* noliek. To pašu pie mums vairs neražo, bet ārzemes vēl nepies

Un kāda starpība, vai mēs ar Vasju valsts val runājam, kuru Vasja vēl nav apguvis, vai uz p stiem un ar esperanto palīdzību – ar šķidro va izskaidrojamies. Galvenais, lai ikvienam kārtīg sava darba darītājam, kurš šobrīd pie teikša gan Vasjam, gan Jankam vai Džonam galv starptautiskā valoda – taustamais esperanto vārdiem būtu saprotama.

Vienīgā starpība – Vasjam ar šķidro esper to nulle pieci tilpumā pietiek, bet tiem, kuri augstākā amatā lielāka teikšana, pat ar ozolu au būs par maz, tie taustāmo esperanto ar Krišjaņa rona attēliem gaidīt gaida.

To esperanto, kas jebkuram pat bez lieki vārdiem saprotama un pret vajadzīgo *hrenov.* rāvienā konvertējas.

ŽANIS EZĪT

Densijas vecuma aforismi

Tas nekas, ka esmu jau vectētiņš. Uztrauc vienīgi tas, ka esmu precējies ar vecmāmiņu.

Līdzko cilvēks tā īsti pieņēmis prātā, viņ jau sāk dēvēt par vecu piepi.

Vecums pienācis tad, kad tevi uztrauc nevi slikti sapņi, bet gan realitāte.

Novecot ir neciešami un garlaicīgi, bet tas i vienīgais veids, kā kļūt par ilgdzīvotāju.

AUTOISMI

● Automašīnai nepieciešamie izdevumi ģimenes budžetā ir līdzvērtīgi valsts militārajam budžetam.

● Jauna mašīna nerāda jūsu turības pakāpi, bet gan to, cik esat parādā bankai.

● Pieredzējušu automehāniķi var atpazīt pēc tā, cik precīzi viņš nosaka remonta cenu. Labs mehāniķis to noteiks ar precizitāti līdz santimam, kas atrodas jūsu makā.

● Ja visas valsti esošās automašīnas noliktu vienā rindā, noteikti atrastos kāds kretins, kurš tās apdzītu.

● Neguli pie stūres – katrs nodokļu maksātājs valstij ir svarīgs!

Z. Zaharāns

aiziet sieva! Pēterim lai
nosvīst māja, bet Jurim

Dz. Melnis

Dzīve pēc scenārija jeb kā rīkoties uzbrukuma gadījumā

Bēgot no slepkavas, taisnā ceļā skrieniet uz bēniņiem vai pagrabu.

Ideālākā paslēptuve ir ventilācijas šahta, jo nevienam nekad neienāks prātā jūs meklēt, turklāt pa to var netraucēti apceļot visu ēku.

Ja esat nonācis strupceļā, leciēt caur logu, sagriezties nav iespējams, un tūdaļ iejūc svētā Patrika dienas parādes dalībnieku pulī.

Izvairieties no kritiena pa trepēm, tas ir drošs veids, kā zaudēt atmiņu.

Ja jums dzenas pakaļ mašina, ar auna neatlaidību turpiniet skriet pa ielas vidu, nekā gadījumā nenogriezieties sānielā.

Ja bēgšanai esat nolēmis izmantot kādu svešu mašīnu, droši kāpiet iekšā, signalizācija nav pieslēgta, bet atslēgas atradīsiet virs stūres. Uzsākot braucienu, neaizmirstiet nokaut riepas, ceļa segumam nav nozīmes. (*James Bond 007* filmā riepas kauca arī uz ledus).

Lai aizstāvētos, izvēlieties pareizo ieroci! Der zināt, ka ložmetējiem u.c. lielkalibrā šaujamajiem patronas nebeidzas nekad, turklāt tiem nav arī nekāda atsietiena, tāpēc vājšaut, to rotaļīgi turot vienā rokā.

Jūs izklūsit sveikā no jebkuras jezgas, ja vien nebūsit pieļāvis liktenīgu kļūdu un parādī kādam savas līgavas vai ģimenes foto.

Ja vajātāji tomēr jūs noķēruši – neuztraucieties. Lai cik skaitliski liels būtu jūsu prieknieku bars, viņi uzbruks pa vienam.

Reālie hīti

Mobilu telefonu pakalpojumu reklāmu autoriem piemīt brīnumaina humora izjūta: to apliecina šķietami nevainīgais pasūtāmo mediju saraksts. Ielūkojamies kategorijā, kas nodēvēta par **mūžīgajām vērtībām**: *The Beatles*, *Pink Floyd*, *bēru maršs*, *Krievijas himna* un *"i že meņa pidmanula..."*. Tiek domāts arī par naturālisma cienītājiem – sadaļā **reāli trokšņi** ieviejam ļoti reāls avenu purkšķis. Tiesa gan, pat tik reāla skaņa kā *veca telefona zvans* vai *īī, lohmatij!* nevar pārspēt spēļu aprakstus.

Lielāko piedāvājuma daļu aizņem erotisko spēļu reklāmas. Tās piedāvā brīnišķīgu iespēju plūkot pornogrāfiju 3 x 3 cm lielā ekrānā. Īpaši ceļas spēle *Jaunās nāriņas...*

Par nākamo spēli mobilajā telefonā jūs varējāt kait sapņot – pārsteidzošais *geimplejs*, *superīga* rafika un paši labākie Jaungada efekti. Izklusās rīnišķīgi. Līdz brīdim, kad ieraugām nosaukumu: *xcreman Christmas*. Jā, mums tiek dota fantastiska iespēja piedalīties izklaidēs kopā ar pāraugušu kālijū. Lūk, īstais Ziemassvētku gars!

Hugo uzdevums ir atbrīvot visus sagūstītos

kikuriešus un pārtraukt Scillas bīstamās panacejas ražošanu. Uz priekšu, Hugo! Kikurieši – tas izklusās kā *Excreman* radinieki. Viņi pelnījuši brīvību, bet Scilla – pamatīgu pierienu par saviem plāniem izmantot panaceju (kas, kā zināms, ir universālas zāles pret visām slimībām)... laikam jau Āfrikas glābšanai no epidēmijām. *Hugo-Black Diamond Fever* – noteikti jābūt ikviena mūsdienīga neonacista ekipējumā!

Iepriecina tamlīdzīgu reklāmu pārsteidzošā vairošanās spēja – ja pirms dažiem gadiem tās bija kā rets saules stars pelēcīgajā ikdienā, tad tagad nav iespējams atvērt gandrīz nevienu laikrakstu vai žurnālu, iepriekš neapbruņojoties ar saulesbrillēm. Jācer, ka tas liecina par proporcionālu humora izjūtas pieaugumu Latvijas iedzīvotājos!

A. OZOLROKA

Z. Zaharāns

.LV
PASMAIDI

**KRUSTVĀRDU
MĪKLAS
internetā**

K R D U
V A R U S T
mīklas

www.pasmaidi.lv

Dažreiz nācies dzirdēt spriedelējumus, kāpēc snotaļ godīgs un saprātīgs cilvēks kļūst par politiķi. Dziļi kļūdās tie, kuri runā par godkāribu un tieksmi mērķa ātrumā tikt pie bagātības. Jūt par politiķi ir cilvēka nolemība, re, kur tas cis! Piemēri nav tālu jāmeklē. Nu, kaut vai Īstenās partijas līderis Tutuļa kungs, tiklīgs vecpuisis, edzērājs, tāvad augstākā mērā morāls un godīgs divids. Varēja pat teikt, viņš izstaroja ētisku ismu – kā jāntārpiņš. Dīemžēl ētiskai gaismai ūsdienās neviens vēribu nepiegrīez, tāpēc Tutuļa inga atpazīstamība un līdz ar to Īstenās partijas itings pāri vienam procentam nekādi netika. Un ikam arī netiktu nemūžam, bet notika brīnums, e Tutuļa kunga ieradās jauns, nepazīstams ākslinieks Jānis Grēciņš, kurš nupat bija atiezies no Āfrikas apceļojuma. Tur, Kilimandžāro ivumā, vietējais burvis Mgvengebeti kungs ar piecdesmit centiem ņēma un nobūra jaunā ākslinieka labo roku. Nu, lūk, ar noburto roku ākslinieks gribēja uzgleznot Tutuļa kunga portetu. Diez vai godātais politiķis tam būtu piekris, bet tuvojās Saeimas vēlēšanas, kad kandidāta pazīstamībai ir milzīga nozīme, un Tutuļa kungs iekrita. Lūdzu, mākslinieki, gleznojiet ar savu apurto roku manu portretu!

Un mākslinieks Jānis Grēciņš portretu uzgleznoja. O, tas bija lielisks un mākslinieciski īsti augstvērtīgs – Īstenās partijas līderis Tutuļa kungs sēdēja Kilimandžāro džungļos uz ziloņa alvaskausa nelielā klajumiņā, kam visapkārt bija ziedoši rododendri. Tiklīdz portretu izkāra publiskajā mākslas galerijā „Bu Bu Bu”, tas īlīt pievērsa mākslas zinātnieku un publikas uzmanību. Vairākās avīzēs portrets tika augsti vērtēts un slavēts, un Tutuļa kunga partijas reitings cēlās par vienu procentu. Ļoti patīkami un lieliski, bet otrā rītā galerijas direktors satraukts pavēstīja īeticamu ziņu – iepriekšējā naktī gleznā no rododendru biezokņa iznākusi tumšādāna dāma, kuras vienīgais apģērbs ir bijis palmas lapu bruncītis. ašreiz viņa stāv, smaida un bola baltas acis uz utuļa kungu. Tutuļa kungs *drusku* uztraucās un āica:

– Māksliniekam bez manas atļaujas nebija esību gleznu papildināt ar svešām dāmām!

– Par papildinājumiem nevar būt ne runas! – direktors atbildēja. – Galerijas iekštelpas dien' un akti novēro videokameras, turklāt mākslinieks īnis Grēciņš vakar aizbrauca atpakaļ uz Āfriku, īi Kilimandžāro burvis Mgvengebeti kungs viņam oburto arī kreiso roku.

Neko darīt, Tutuļa kungam nekas cits neatlika, ā vien nekavējoties doties uz galeriju „Bu Bu Bu”, īi tiktu skaidrībā, kas ar viņa portretu īsti noticis.

Kā tad, gleznā bija uzradusies tumšādāna āma, bet kāda dāma! Pateicoties tam, ka viņai, tskaitot palmas lapu bruncīti, nekā cita mugurā ebija, varēja redzēt dāmas auguma brīnīškās proporcijas. Un cik jauki viņa bolija actiņas! Kamēr utuļa kungs kā apburts skatījās uz tumšādāno Afroditi, pie gleznas sāka pulcēties mākslas cieītāji. Drīz vien atskrēja fotokorespondenti, un īsās vakara avīzēs varēja redzēt, kādas neticamas

pārvērtības notikušas ar Tutuļa kunga portretu, ko gleznojis mākslinieks ar noburto roku. Kā jau tas bija gaidāms, Īstenās partijas reitings tūlīt uzcēlās par diviem procentiem augstāk. Bet kad jau iet traki, tad iet no vienas vietas – nākamajā rītā pulksten sešos Tutuļa kungu pamodināja telefona pīkstēšana. Galerijas direktors pavēstīja, ka gleznā redzamā tumšādāna dāma ar Afrodites proporcijām iesēdusies Tutuļa klēpi un viņš tai roku aplicis ap vidukli. Roku ap vidukli! Tas jau bija skandāls un sensācija, un televīzijas rīta ziņās visi Latvijas iedzīvotāji redzēja, cik neizprotamas pārvērtības notikušas ar politiķa portretu. Mākslas zinātnieki izteica pieņēmumu, ka gleznā redzamā mistifikācija ir blēdība, un, lai to atmāskotu, viņi noorganizēja posteni, kam vajadzēja pie portreta dežurēt nepārtraukti. Bet kas notika? Kad atausa trešās dienas rīts, Tutuļa kungs un tumšādāna Afrodite no gleznas bija pazuduši! Zālē gulēja palmas lapu bruncītis, un pazudušais politiķis uz ziloņa galvaskausa bija uzrakstījis: *Drīz būšu atpakaļ. Tutulis.*

Notikušais sabiedrību saviļņoja ļoti dziļi. Daži izteica pieņēmumu, ka tumšādāna dāma politiķi ievilkusi rododendru krūmos, lai viņu apēstu, taču lielākā tautas daļa par ticamāku uzskatīja citu, delikātāku versiju. Lai būtu kā būdams, Īstenās partijas reitings uzlēca fantastiski augstu, tāvad nākamajā Saeimā Tutuļa kunga iekļūšana ir ne vien garantēta, bet viņš var arī iesēsties premjerministra krēslā. Vai tā notiks, rādīs nākotne, jo pašā Tutuļa kunga domas mēs pašlaik uzzināt nevaram. Nevaram tāpēc, ka Tutuļa kungs aizlidojis uz Āfriku, uz Kilimandžāro džungļiem, lai tur mēģinātu atrast tumšādāno Afroditi un iepazītos ar viņu tuvāk. Tāpēc nav izslēgts, ka mūsu nākamā premjerministra kundze būs drusku neparastas ādas krāsas un valkās palmas lapu bruncīšus. Nezinu, kā citiem, bet man pret to iebildumu nebūs – man patīk visādas dāmas, gan gaišādānas, gan tumšādānas. Taču palmas lapu bruncīšus tām jāvalkā obligāti, bez tiem iztikt nevar!

ANDREJS SKAILIS

I. Melgailis

Uzmanību!

Sākas parfimēriski-kosmētiski-higiēniski-gastronomiskais laikmets!

Tehnika attīstās straujiem soļiem, grūti pat izsekot līdzī. Zinātnieki plūc laurus visās iespējamās nozarēs. Nu, piemēram, mūsu mies no rīta un izrādās, ka mūsu nama lifti ir modernizēti – tas, lūk, nebrauks vairs tikai vertikāli, bet arī horizontāli, lai pievestu tuvāk pastkastītei. Ko nu? Vai mācēsīm ar šādu iekārtu apieties? Un ja atklāj teleportāciju, sakarā ar ko, protams, visi transporta līdzekļi tiek nodoti lūžņos vai muzejos? Par jaunajām informācijas tehnoloģiju lietām vispār nav ko pieminēt – tāstak' mainās ne pa dienām, bet jau pa minūtēm! Nu, kā lai izseko visam līdzī? Tik daudz laika aizņem tā pati rīta mazgāšanās, kafija, zobu tīrīšana un tamlīdzīga sevis savākšana. Stop!! Rīta kafija – lūk, lūk, re, kur jau tas āķis ir!

Atkal klāt ir zinātnieku izgudrojums! Ar kafiju mēs turpmāk arī ekonomēsīm gan laiku gan līdzekļus – kāda amerikāņu parfimērijas firma ir sākusi ražot ziepes ar kofeīnu! Ziepjū gabaliņā, kura svārs ir aptuveni 120 gramu ietilpst arī 2,5 gramu kofeīna. Firmas pārstāvji apgalvo, ka kofeīns spēj iesūkties organismā cauri ādai. Tādā veidā būs iespējams no rīta ieekonomēt laiku. Ja jūs steigāties uz darbu vairs nebūs nepieciešams dzert kafiju – tā vietā pietiks ieiet dušā, kur jāizdara vien nīekā lieta – jāieziepējas ar kafijas ziepēm!

Nu, ko tu nēteiksi! Nav ne mazāko šaubu ka *Dzintars* jau sāk sadarboties ar *Latvija. balzāmu*, un iespējams, ka teju teju pārdošanā parādīsies pretblaugznu *Stoļīchnaja šāmpūns*. Izmazgā galvu – aizmūk blaugznas, bet ierodas promīle! Nu, feina dzīvošana mūs gaida! Nav jau arī likuma, kas šāmpūnu neļautu pārdot vai iegādāties pēc pulksten 22. Visas iespējas atgriezties vecajās slīdēs! Uī, kā uzsīta nostalgīju pēc vecajiem laikiem, kad nakts vidū tīka apstādīnāts taksometrs, lai pavaicātu: *Vodka jēsk?* Vai tagad taksometra vadītājam prasīsīm šāmpūnu?

Nāk jauni laiki / vadoņi un politiķi /... tā rakstījis kāds dzejnieks. Nu, jā – sanāk, ka tagad viss būs citādāk, jo, lūk, parfimērijas un kosmētikas pīderumu veikali strādās cauru diennaktī – visi tak' gribēs būs ar gaišām galvām! Tā galarezultātā palielināsīs arī mūža ilgums, jo degvīns vairs netīks uzņemts iekšīgi, ka, no biežas tā lietošanas var novest pie dažādu iekšējo orgānu drīzākas nolīetošanās, bet tā iesūksīs pa taisno paurī, apejot sarežģīto gremošanas trakta ceļu.

Un iesīm mēs cits pie cita ciemos ar šām pūnīņiem un pa taisno uz dušu. Savukārt kad laiks doties mājup un jāpasnīdz kafija saimniece mierīgi visiēm izdalīs jau minēto amerikāņu ziepjū gabaliņu un viesī sapratīs, ka laiks ceļakājai! Prozīt!

JĀNIS JASMĪNS

12) meiča ar saulainām cirtām un kokli

meiča ar saulainām cirtām un kokli
labāk ja būtu nākusi rīt
vien pāris dienas uz barikādēm
neviens mūs nespēja piemānīt
sapņu vairogos stāvējām naivi
ložu lāpsenēm steigot mūs šķirt
nekoklēt velti – vairs nesašaukt drošos
vēlreiz par savu brīvību mirt
lienētos būros pie televizoriem
brālis pēc brāļa aiziet ciet
vēl vakar – brīvs vilks uz barikādēm
nu algotnis svešā ierindā iet
raud māra raud laima un Dievam dziest klēpi
raud nākotne asinis krustcelēs
vareno klans velk himnu caur zobiem
un līdzī tai glēvi velkamies mēs
pa zobiem pa zobiem – kā grizīnkalnā...
pat filmās vairs letīni nekaujās
liks pakauša sirpis – vīrs klanās kā āmurs
ērts vien ir tas kam nav vērts vairs nekas
kam tādām vēl abrene sevi kas pārdos
kas stiprā un bagātā pēcpusē tric
es mirstu tu mirsti mēs izmirstam sveši
bet krātinš uz kredīta sanāca glābs
meiča ar kailām krūtīm un kolu
vārds bij tev brīvība – nu laikam cits
ticības vārdi ir segvārdu gūstā
to mulķi sit krustā – to kas vēl tic
lai dzen tevi naglu caur aknām caur sauli
caur varoņiem trimdu caur aku pie kūts
zem velēnām aizmirstie brāļu kapos
Dievu par tevi – par pēdējo lūdz
13/04/2005

A.VILIPSONS

Nu, kā ir, mani lētticīgie barikāžu ideālisti?

Kaspars Dīmiters

Kaspars Dīmiters pēdējais pirāts

baigi gribas dzīvot baigi

DUBULTALBUMS VELTĪTS AIVARA RITENIEKA BOKSA UN SVARCELŠANAS KLUBAM B

PAGRIEZ JAUNAJĀ VILNĪ!

www.radianab

NBA
93.1 F
UNIVERSITĀTES RA

Nogalināt Bilu

Nogalināt Bilu 2000

Nogalināt Bilu XP

Tā gadās

Reiz mežā satikās divi mednieki – iesācēji.
Eh, abi beigti.

Bez maksas sieru dabūja tikai otrā pele...

Guļu. Rādās murgi. Kļiedzu. Pamostos. Murgs guļ blakus.

Ja es saprastu tavus jokus, sen būtu no smieklīmiem nomiris.

Divpadsmit angļu veči izvaro vienu vācu sievieti. Viņa izmisīgi kļiedz:

– Nain, nain!

Trīs no viņiem pieklājīgi atiet maliņā.

Kad grāfs Drakula vēl bija maziņš, māmiņa viņam bieži aizrādīja: Dēliņ, nedzer no kakliņa!

BEZ VĀRDIEM

A. Mukāns

Jocīgas sarunas

– Mammu, vecmāmiņa lūdz, lai tu nekad vējoties atdotu viņas zobu protēzes.

– Tūlīt, pabeigšu rotāt torti un atdošu.

– Mammu, es vecmāmiņu ieraudzīju!

– Nu, cik reizes tev jāsaka, neroc smilškastē tik dziļas bedres!

– Zini, Janka arī miris...

– Vai tas, kurš futbolu spēlēja?

– Jā.

– Vārtsargs?

– Nē, uzbrucējs. Labs cilvēks bija, nedzēr nepīpēja... bet nokļuva ellē. Acīmredzot kārtējo reizi vārtos netrāpīja.

– Kur tu strādā?

– Morgā, liķus apmazgāju.

– Cik tad par to maksā?

– Normāli maksā! Sešus apmazgāju, septītais mans...

Z. Zaharāns

BEZ VĀRDIEM

K. Auzens

BEZ VĀRDIEM

N. Nagaina

BEZ VĀRDIEM

N. Nagaina

Ir hroniskas slimības, ir sabiedrības krējuma hronika, ir dažādi notikumi, kas hroniski nodarbina ļaužu prātus. Viena no šādām hroniskām būšanām ir *fui*personu nelāgās izdarības. Tāpēc arī DADZIS turpmāk ielūkosies šo nelāgo notikumu virpulī. Lai brīdinātu potenciālos upurus par ļaundaru izdomu. Un potenciālos *fui*ļaužus par to, cik nelabi tā darīt.

PULVERLIETAS

Kamēr Latvijas radio satraucās sakarā ar dzeltenīgo pulverīti, kas, slēpjoties arābu lamuvārdiem pildītā aploksnē, atceļojis uz Latviju, citi cilvēki bez bēdu turpināja niekoties ar pulverveida substancēm visā pasaulē.

Kurmišu nedarbi. Modrie jeņķu robežsargi atklājuši kilometru garu un pusotru metru platu tuneli, pa kuru meksikāņu sliktie puisi uz ASV transportējuši narkotikas. Pie komforta radušie kontrabandisti tuneli bija izbetonējuši, ierīkojuši tajā apgaismojumu, kā arī ventilācijas un ūdens atsūkņēšanas sistēmas. Tunelī atrastas arī vairāk nekā divas tonnas marihuānas. Jāpiebilst, ka narkotiskie kurmiši Meksikas un ASV pierobežā darbojas itin čakli – jau iepriekš atrasta 21 šāda eja.

Uzņēmīgie leiši. Varbūt ne tik vērienīgi, taču apņēmīgi sākuši rosīties mūsu pašu bāleļiņi lietuvieši. Skandināvi gaužas, ka pērn leišu narkokurjeri viņu valstīs ievazājuši 16% amfetamīna un metamfetamīna (aktīvāki bijuši vien poļi). Turklāt brāļu tautas pārstāvji ķērušies arī pie narkotisko vielu ražošanas, specializējoties marihuānas, hašiša, kā arī sintētisko nelādzību radīšanā.

Tā stulbi sanāca... Uz iepriekš aprakstītā fona mūsu pašu tautieša pārkāpums varētu šķist smieklīgi niecīgs. Kāds nekaunīgs vai galīgi dumjš vīrietis bija paķēris līdz 1,75 g amfetamīna, dodoties uz... Rīgas apgabaltiesu. Turpat tiesas sežu zālē viņš aizturēts. – Tā stulbi sanāca, aizturētais nomurkšķēja, atvadoties no apreibinošās vielas un brīvības.

CIENĪTAIS, MUMS TAGAD BŪTU JĀTIEK SKAIDRĪBĀ,
KURAS IR JŪSU MANTAS
UN KURAS MANASI

Z. Zaharāns

NEDRAUDZĪGIE CEĻI

Tas nav nekāds noslēpums, ka neoficiālā mūsu valsts trakgalvju izlase cīnās par pasaules kausu ceļu satiksmes negadījumu izraisīšanā. Lai pilnveidotu savas prasmes, tamējie mēdz trenēties uz ledus. Ne tikai uz tā, kas uz ceļiem, bet arī uz ūdenstilpēm...

Draudzīgā čupiņā. Uz ceļa Rīga – Jelgava (Lietuvas robeža) kāda neprāša deļ cietuši aridzan vairāki prātīgi auto *kučierētāji*. Kamēr pirmie avarējušie vāgi bija aizšķērsojuši brauktuvi, citi mēģināja rātni apstāties. Jāteic, ka tas izdevās visiem. Tiesa, dažiem tikai pēc atduršanās priekšā stāvošajā transporta līdzeklī. Galarezultātā – daži cietuši cilvēki un deviņas sadauzītas mašīnas. Vecā patiesība: izvēlieties apstākļiem atbilstīgu braukšanas ātrumu! **Kad atspīdēs gaisma?** Valmierā G. Apiņa un Beātes ielas krustojums atgādināja zināmo patiesību – nu nevar mūsdienu autobraucēji bez luksofora gaismiņām iztikt. Tur atkal notikušas vairākas avārijas. Policijas pārstāvji atzīst, ka minētajā krustojumā patiešām nepieciešams kāds par ceļa zīmēm saprotamāks satiksmes regulējamrīks, vēl jo vairāk tāpēc, ka tapis jauns tirdzniecības un atpūtas komplekss, kas pievilina automobilizētos individuālus.

Auto uz sasaluša ūdens. Četri puisi un viena meitene sadomāja ar auto pavizināties pa Daugavas ledu pie Lielvārdes.

Kad *šoferētājs* n valdīja *opeliša* stūr iebrauca krastā, izcas turpinājās, ie tot ātrās medicīn palīdzības auto, kas vizināja no notik vietas trīs puisi. Š citu, alkohola rei konstatēts tikai vie no piedzīvojumu lētājiem.

Slikti beigusies kāda *dullīša* vizinās ar auto pa Aiz ezeru. Ar auto notr sajusmināts skatītājs gadus vecs zēns...

Promilites. Ja pietns vīrišķis *ku nopietnu mašīnu* pietnos nolūkos no

nā *štimē*, gadās, ka šo procesu traucē nenop jokdari – koki. Daugavpili no koka agresijas kāds 1979. gadā dzimušais *Audi 100 kučieris* Nobrāztā deguna īpašnieka asinis konstatētas promiles alkohola!!! Par koka reibuma pa ziņu nav.

DAŽĀDAS SEKMES

Laupītāju nedienas. Divi jaunieši uz aplaupījuši kādu pensionāru. Acimredzot noziegums nav noticis nejauši. 79 gadus vecam vīram nolaupīts maks ar dokumentiem un vairāk nekā 400 latu. Tomēr zārka naudu reiz vajadzēs ram, to gan veiklajiem zēļiem derētu atcerēties.

Turpretī citi divi jaunieši nu varēs spēlēt tēlojot tramvaja konduktorus. Kādam kondukt Rīgā atņemta soma ar viņas dokumentiem septiņiem simtiem braukšanas biļešu. Kā zinā sabiedriskā transporta galapunktos kondukt pieraksta izlietoto biļešu sērijas un kārtas numrus, tāpēc kontrolieriem viegli orientēties, lai biļeti godīgi pircis, bet kurš ar veciem papīriem mēģina atvēdināties. Nu, nespīd puisiem laupīj izmantot!

Ak, sievietes... Zināms, ka patiesībā jau sievietes ir tās, kuras nosaka dzīves ritumu. Gudras vietas šādu pārliecību iedvēs ar gluži nemanām līdzekļiem, liekot savam vīrietim domāt, ka ģeniālas idejas autors ir viņš. Kurai prātīna mazāk, ķerā piemēram, pie krāsns *kruķa*. Tā nu kāda 51 g veca rēzekniete kā savas taisnības argumentu alkohola koplietošanas izmantojusi krāsns *kr*. Diemžēl viņas gadu vecākajam vīram argumenta bija pārāk spēcīgs. Viņš nekad vairs neiebilc

Februāra otrās p
kriminālos jaunū
Latvijā un ārpus tās robe
anali
VATS C

KAPTEIN, KO DARĪSIM AR NEPILNGADĪGAJĀM? D. Breikšs

Interpretācija

Nesen žurnālā *biezo tautiešu dzīve* izlasiju, ka populārais miljardieris Ogists Garjānis esot iekāpis karjeras liftā, sacerēdams filozofisko saukli: *dumjš tas džeks, kurš precas ar sievieti!* Pilnīgas muļķības! Labi atceros, kurš Ogistu izvilka no parasto ierēdņu jūkļa – tā bija kāda vārda interpretācija.

Sākās ar modīgas *skribentes* rakstu *globentā* kurā augoni līdzīgais lielveikals *dāšums* tika nodēvēts par korupcijas bastionu. Paskvilu jūsmīgi uztvēra vājāk situētā tautas daļa, kas Daugavmalas veikalu turpmāk nesauca par *pumpu*, bet *korumpu*. Vārds strauji ienāca rīdzinieku leksikā. Tramvajā varēja dzirdēt: *korumpā šodien sojas stroganovam...*, *korumpa pagrabā šovakar brazīļu dailfakeru viesizrāde* un tamlīdzīgas frāzes. Tādi izteicieni grieza ausis negodīguma izskaušanas direkcijai. Direkcija bija miermīlīga, tomēr, kad biznesa oficiālā parādījās virsraksts *labākie ekonomikas rādītāji – korumpam*, un imigrantu avižēlē sākās polemika: *vai korumpa pamatos iemūrēta korupcija?*, negodīguma izskaudēji saprata, ka ilgāk nereaģēt ir bīstami. Diemžēl Rīga ir tik maza, ka sastāv no vieniem paziņām. Ko iesākt, ja direkcijas vecākais menedžeris savulaik, strādādams pilsētas valdē, personīgi saskaņojis stridīgo *dāšuma* projektu, bet galvenā izskaudēja draudzene darbojas

veikala grāmatvedībā?

Skaidrs, ka viņu paraksti nedrīkst stāvēt zem akta par *dāšuma* kristālgodīgumu!

Par laimi pirmdienas rītā plānošanā atklājās iepriecinošs fakts – vienam direkcijas darbiniekam, proti, jaunajam un lecīgajam Ogistam Garjānim nav ne mazākās radnieciska vai ekonomiska rakstura piesaistes *dāšumam*! Tāpēc vecākais menedžeris tieši Garjānim uzdeva nedēļas laikā izstrādāt priekšlikumus tautas negatīvās attieksmes slāpēšanai. Ja jauneklis atradis oriģinālu pozitīvu pieeju, tiks paaugstināts par preses sekretāru, ja ne – arī uz tā pašreizējo posteni netrūkst kandidātu.

Par pārsteigumu direkcijas *asiem*, nākamajā pirmdienā Ogists ieradās plānotavā ar loģisku un, kā drīz pierādījās, absolūti iedarbīgu priekšlikumu.

– Dāmas un kungi! – Garjānis teica. – Pret vārdu *korumps* nav jācinās, vārds ir īss un labskanīgs, ne velti tas iepaticies rīdziniekiem. Vārdam tikai jānoņem netīkamā kriminālā pieskaņa. Ierosinu demontēt transparentu *dāšums*, tā vietā piecmetriģiem ugunīgiem burtiem uzrakstot: *korumps!* Un apakšā sīkākiem burtiem – *korelēta universāla maksimālo pakalpojumu sistēma!*

Kādu brīdi izskaudēji klusēja, datoros noskaidrodami vārda *korelācija* nozīmi, tad ieskanējās pirmie aplausi.

Bija piedzimis p o l i t i ķ i s!

OLAFS ZELLIS

A. Mukāns

REALITĀTES ŠOVS
NO GULBJA PAR GOVI

Speciāli DADZIM G. Šļūka
(Latvijas Avīze)

A. Mukāns

KAS IR VĒLĒŠANAS

Puse vēlētāju, parasti, nebalso.

Parasti tā ir nepareizā puse.

Vēlēšanu kampaņa būs daudz veiksmīgāka, ja, tiekoties ar vēlētājiem, bučos tikai tās meitenes, kuras jau var vēlēt.

Jo vairāk runāsīt, jo mazāk no sacītā atcerēsies pārējie.

BEZ VĀRDIEM

K. Auzenbergs

ORATORA ABC

Mītiņš ir tautas saiets, kurā vieni skaļi saņem, ko nedomā, bet citi domā, toties skaļi ne nesaka.

Oratoram nepieciešamas spēcīgas plaušas. Toties galva nav obligāta.

Kā lai zinu, ko domāju, pirms neesmu pateicis skaļi?

Dadža 9^a lma ai z kulises

(turpinājums no 3. numura)

Uz DADŽA redakciju vienmēr kopā nāca divi mākslinieki – **S. Šegelmans** un **V. Kaņevskis**. Kopā viņi arī zīmēja. Pēc saviem raksturiem, protams, tikai virspusēji viņi atgādināja slaveno krievu rakstošo pāri Ilfu un Petrovu.

Šegelmans – mazrunīgis un noslēgts, **Kaņevskis** – atraisītāks. Taču lokomotīves loma šajā sastāvā, bez šaubām, jāatvēl **Semjonam Šegelmanam**. DADŽI pāris darbojās īsu laiku, drīz vien izšķiras.

Šegelmans sāka zīmēt viens pats, bet vēlāk, kā dzirdēju, emigrēja un tagad rosīgi darbojoties Kanādā.

Ērika Priedkalna devums DADŽĪ nav pārāk liels. Un, manuprāt, tas viņa daiļradē vērtējams kā tāds atelpas brīdis pirms nopietnākiem darbiem. Un tomēr nevarētu teikt, ka karikatūristu vidū viņš būtu gadījuma cilvēks. **Priedkalna** zīmējumi bija augsti profesionāli, vienmēr rūpīgi izstrādāti, tiem piemita īpatnējs savdabīgums, kas ļāva tos uzreiz pamanīt raibi raibajā DADŽA zīmētāju pulkā. Laiciņu pajokojoties DADŽĪ, viņš nopietni pievērsās ādas apstrādes mākslai, kur guva ievērojamus panākumus.

Viens no tiem nedaudzajiem žurnāla līdzstrādniekiem, kurš izskolojās DADŽI, bet pēc tam aizbrauca uz ārzemēm un tur turpināja darbu savā profesijā, ir **Māris Bišofs**. Viņš palicis atmiņā kā domājošs, vienmēr meklējošs, rokrakstā lakonisks, bet ļoti asprātīgs karikatūru zīmētājs. Un, galvenais, ar stingru raksturu. To viņš pierādīja, vēl jauns būdams. Agri un veiksmīgi apprecējies, aizbrauca uz Maskavu, kādu laiku ilustrēja grāmatas tur, tad pārcēlās uz Eiropu, beidzot uz Izraēlu. Apguva ivritu, intensīvi darbojās karikatūras laukā, sarīkoja vairākas izstādes. Bet arī tas nebija viņa sekmīgās karjeras kalngals. Tagad viņš dzīvo un strādā Amerikā. Piegādā satīriskos zīmējumus populāriem Amerikas žurnāliem un avīzēm. Turklāt – ar datora starpniecību. Tēmas saņem pa

Deviņdesmito gadu sākumā viņš ieradās Rīgā un apmeklēja DADZI. Pēc izskata tas pats vecais, pareizāk būtu teikt, jaunais Māris. Kad Preses nama kafejnīcā viņš stāstīja par savām darba metodēm Amerikā, vecie buki – Mežavilks, Melgailis un Ošs jutās tā pārsteigti, ka klausījās, mutes atvēruši. Es jau no tiem zīmējumiem, godīgi sakot, maz ko saprotu, tāpēc domāju, ka Bišofs ir spilgts piemērs manai teorijai: visi, kas strādājuši DADZĪ, pēc laika šādā vai citādā veidā mazliet nojūdzas. Taču, ja palasa kritiķu atsauksmes par Amerikā iznākušajām Bišofa karikatūru grāmatām, tad jāsecina, ka viņš ir nojūdzies pozitīvā nozīmē. Šodien Māra zīmējumus var redzēt arī *Dienā*.

Formāta ziņā Adriāna Mukāna karikatūras atgādināja Jāņa Anmaņa jaunības laika miniglezniņas. Un savā žanrā tikpat meistarīgas un interesantas. Adriāns bija mazrunīgs, bet ļoti asprātīgs zīmētājs. Viņa jociņi daudziem gāja pie sirds. Bet ne visiem. Reiz Mukāns nepiemērotā situācijā sāka jokoties ar miličiem. Tie viņa asprātību nesaprata un nosūdzēja galvenajam redaktoram. Ar to pašu minikarikatūru meistara karjera toreiz DADŽI noslēdzās.

Daudzas aktuālas politiska satūra karikatūras DADZĪ publicēja arī Henrijs Joršs. Atturīgais kungs ar zelta brillīti bija labs profesionālis, bet viņa daiļrādi ļoti ietekmēja KROKODILA karikatūristu darbi (manuprāt, **Jorša Dievs bija Boriss Jefimovs**). Tāpēc viņa karikatūras DADZIS publicēja bez iebildumiem, taču arī bez lielas sajūsmas. Ienākdams redakcijā, viņš labprāt pārsprieda savas tēmas un idejas ar **Zamuelu Haskinu**, bet kad pienāca klāt **Simons Gūtmanis**, tūlīt apklusā un pēc iespējas ātrāk centās kompāniju atstāt. **Gūtmaņa** retoriskos apgalvojumus reti kāds spēja izturēt. Kaut gan **Joršs** neierindojās DADŽA redzamāko autoru vidū, viņa darbi biežāk nekā citiem parādījās Maskavas žurnālā KROKODILS...

DADŽA karikatūristu saimes attēlojums nav iedomājams, ja tajā neieskicē arī valmierieti **Vilis Zaķi**. Bāls, bikli smaidošs jauneklis, šķidriem gaišiem matiņiem, Vilis apbrīnojami ātri attīstīja savas iedzimtās karikatūrista dotības, izstrādāja elegantu stilu un pelnīti piepulcējās DADŽA labāko zīmētāju pulkam. Diemžēl **Zaķi** māca ļauna slimība, un viņš šķīrās no mums pārāgri – pašā talanta briedumā.

DADŽA sešdesmito gadu līdzstrādnieku apskatu iesāku ar māksliniekiem, jo tie veidoja žurnāla mākslinieciski vērtīgāko daļu un daudzi no viņiem ir pazīstami visā Latvijā arī ārpus satīras lauka. Žurnāla literāro platību apsēja feletonisti un galvenokārt ar konkrētajiem, kritiskajiem rakstiem. Taču DADŽA tapšanā aktīvi iesaistījās arī tolaik ļoti pazīstami rakstnieki. Te pirmām kārtām jāmin Žanis Grīva, Miervaldis Birze, pat Vilis Lācis, kā arī dzejnieki Mirdza Ķempe, Valdis Lukss un vēl pavisam jaunais Ojārs Vācietis.

Pārsteidza **Mirdza Ķempe**. Dzejniece, kura vairumam lasītāju pazistama kā mīlestības, kultūras vērtību un dzīves mūžīgi nevīstošo ideālu apjūsmotāja, droši pievērsās satīrai un rakstīja pantinus politiskajām karikatūrām.

Diemžēl šo literātu devums uzskatāms par fragmentāru, tāpēc par istu sadarbošanos nevarētu runāt. (turpinājums sekos)

L. Bulikina

U. Mežavilka draudzīgs

Karikatūristei Ludmilai Bulikinai šogad jubileja

Jauni karikatūristi nekrīt kā no konveijera. Daži *nodrukāti* zīmējumi vēl nerada pārliecību par jauno ka debitants, sadūries ar redakcijas rīcību, īstenību, neizgaist, kā mēdz teikt, tālēs zilajās

Ja runā par karikatūristu, pieņemts iemāties drūmu, nekad nesmaidošu tipu, kas sastopot uz ielas, jau no pirmā acu uzmetiena izskatās klūst skaidrs, kādu profesiju viņš reprezentē. Jums par lielu vilšanos, bet varbūt otrādi, ir jāpamīla šim priekšstatam neatbilst ne mazāk, nekā mērā. Miniatūra, klusa, it kā nobijusies, rada iespaidu, ka pat mušai nevar pāri no durvīm. Taču, ja aplūkosit viņas zīmējumus, tie neradīs visnotaļ sarkastiski un dzelīgi, īpaši attiecībā uz viņas dzimuma pārstāvēm.

Ludmila Bulikina karikatūrā ienāc palikšanu. Viņa mācījusies Jāņa Rozer mākslas vidusskolā, pēc tam Teodora Zaļā mākslas akadēmijā, kur 1981. gadā beigusi Grafikas nodaļu. Karikatūras sākusī publiski veidot, vēl studente būdama. Vispirms 1978. gadā. Dadzī, pēc tam arī citos preses izdevumos. Piedalījies republikas un starptautiskās karikatūru izstādēs. Tiktāl oficiālā daļa.

Vai autorei piemīt humora izjūta? Jautājums, kas, iespējams, var likties lieks, jo nodarboties ar karikatūru ir tāds nav iespējams, tomēr par kādu atgadījumu nevaru atturēties nepastāstīt.

Vienā no slavenajām Dadža pirmdien
kad mākslinieki ierodas ar ideju skicēm, n
ieintrīgēja papīrs, ko Ludmila šim mēr
bija izmantojusi. Tas izskatījās šarmanti br
vietām tā kā māksliniecišķiski apdedzin
Noskaidrojās, ka kaimiņš, kārtējo reizi
dzēries, smēķēdams sava mūža pēdējo ciga
bija aizceļojis aizsaulē ne vien kopā ar div
un istabas interjeru, bet gandrīz vai ar vis
mājas augšējā stāva iemītniekiem. Trīs Buli
tajā naktī palika ar to, kas steigā bija pagūts
mest mugurā. Kad es Ludmilai izteicu pat
līdzjūtību, viņa atbildēja, ka šim notikum
arī esot savas pozitīvās puses: beidzot izde
tikt vaļā no daudz kā lieka un kļuvis skai
kurš no draugiem ir draudzības vērts. Bet v
karikatūras nav kļuvušas mazāk asprātīgas.

Ko novēlēsim māksliniecei turpmākajā ja
radē? Drosmi, veselību un laimi personi
dzīvē!

Un kopā pasmaidīsim!

IMANTS MELGAI

REŽISORS JĀNIS STREIČS PAR SEVI

turpinājums no 3. numura

Fakultātes sienās atkal iestājās akadēmiskā nopietnība. Ģirts pārliecinoši nospēlēja viesu sagaidīšanu. Mani viņš pazina bez pūlēm, jo vairākkārt bija uzskrējis augšā, kamēr grimējos. Es metos bezdibenī ar

vienīgo domu, ka tik Venta neatklāj. Bet Venta cēlās kājās, vēligi stiepa man pretī rokas un nevilnotā sirsniņā sveica: *Zdravstvuijke naš dorogoj gosk...* Andrīti smieklīgi burtiski notrieca zem galda, kur nabags visiem spēkiem centās īstenot aktiermeistarībā trenēto bezpriekšmetu etidi par tēmu *nokrita zīmūlītis*. Ģirts stādīja mani priekšā un sēdināja blakus skolotājam pie galda. Es steidzīgi paķēru krēslu un gaidīju, kamēr apsēdisies dāma. Aiz bailēm. Instinkti jutu, ka man jānosēstas starp Ventu un logu, lai kontrgaisma nelaiķu viņai ieraudzīt tatāru ģimjas falšumu. Bezgala svinīgs rādījās tikai Ģirts Jakovļevs. Labs aktieris. Sākumā klāstīju tikai to, ko biju pasmēlies no tā paša zinību skopā avota, no kura smēlās Ģirts. Diemžēl PSRS Lielās enciklopēdijas fakti bija pārāk sausi un formāli. Nācās tos padaiļot ar drosmi un fantāziju. Mana improvizācija kļuva aizvien pārdrošāka. Venta pat pajautāja: – Kā tatāriski būs – ES TEVI MĪLU? Šāvu uz labu laimi kaut kādu savārstījumu, tā, ka viņa saausījās. Es nobijos ne pa jokam. Bet, paldies Dievam, situāciju glāba Māris Grēviņš. Pajautāja, kā tatāriski būs ēzelis. Teicu – *asilas*. Nezināju, ka tas ir lietuviski, un jutu, ka Ventu neviens tatārs par ēzeli vēl netika saucis. Tiku glābts tikai uz mirkli, jo vārds bija ticams. Zibenīgi, kā futbola laukumā, vajadzēja uzbrukt, sitot bumbu tālāk. Tāpēc sāku apdziedāt, cik šis lopiņš man mīļš: – Eju te pie jums Rīgā. Stāv tramvajs. Pavisam man svešs. Eju Kazaņā, redzu stāv ēzelītis, pavisam man savs, pavisam mīļš kā brālītis. Pie jums te, Rīgā, dumju cilvēku sauc par ēzeli. Pie mums, Kazaņā, visi ir gudri, pat ēzeli. Un visgudrākais tatāru vēsturē bija Ļeņins. Viņš

Kazaņā nodibināja universitāti, apkampa savu māmiņu un teica: *Mēs, māmiņ, mīlo, iesim citu ceļu! Mēs to Saņēnkas slepkavu caru Nikolašku pie sienas un – pif paf!*...

Nu, tādas ziņas pat topošajam aktierim Jakovļevam vairs nebija pieņemamas. Jo par to, ka students Volodja Uljanovs iestājās sevis paša dibinātajā augstskolā, zviegtu pat Kazaņas ēzeļi. Venta bija satriekta. Aizmirsa pat, kā tatāriski skanēja *Es tevi mīlu*. Nākotnē zīmējās drūmas ainas par Volodjas Uljanova līdzgaitnieku bēdīgo galu Sibīrijā. Ģirts, redzēdams, ka mana erudīcija par tatāriem ir grāvi uz nepiecelšanos, prasīja pastāstu par kādu kuģu remonta metodi, par ko tikko bija lasījis *Cīņā*. Naivais, viņš veltī cerēja! Es atbildēju: – Kam man jāpērk avīzes? Kāds šodien datums, es uzzinu no kalendāra. Vienreiz nopērc, pietiek visam gadam. Tāpēc teicu, ka esmu vienkāršs svarščiķis. Mana zināšana kā telam. Bāž knupi mutē, es zižu. Brigadieris dod divus dzelzs gabalus *savārit* kopā, es *vāru*. Un atkal biju zirgā, jo armijā šim darbam tiku apmācīts. Sāku stāstīt un attēlot tik izteiksmīgi, ka Venta priecīgi iesaucās: *Vai, paldies, atvainojiet! Man jāskrien uz mēģinājumu teātri. Paldies jums par neaizmirstamo tikšanos! Jūs te turpiniet...* Un prom viņa bija. Pēc brīža gaviļēdams ielidoja Jānis Vitoliņš: – Mīlie, viņa noticēja, noticēja līdz galam! Kad viņa ģērbās, jautājām vai atklāja, kas tas par tatāru? Venta teica: – *Protams! Kad tas idiots sāka stāstīt par metāla savārstīšanu, es sapratu, ka Ģirts šo eksemplāru ir atvedis no trako nama. Ak, Kungs! Leimanis mani atlaidīs no darba!*

Nākamajā dienā Venta Vecumniece ienāca auditorijā un paziņoja, ka viņa kopā ar kursa vadītāju Aleksandru Leimani esot nolēmuši mani atbrīvot no eksāmeniņiem aktieru meistarībā. Iestājās mokoša pauze. Un tad viņa svinīgi pavēstīja: *Tu vakar ar savu tatāru esi nopelnījis visspožāko PIECINIEKU. Arī Ģirts par referātu. Toreiz piecinieks bija augstākais vērtējums. Protams, eksāmenos piedalījos ar vienpadsmit raksturlomām kursa biedru etidēs, un nešaubos, ja kaut kas kaut kur būtu nogājis greizi, bijusi slava neglābtu.*

J. Streiča stāstījumu pierakstīja DADZIS

BEZ VĀRDIEM

K. Auzenbergs

KAKSTINIERS ARĪ IR CILVĒKS

Aleksandrs Čaks bieži kā satiksmes līdzekli Rīgas ielām izmantoja zirga pajūgu. Neapmierināts ar ormaņa braukšanas prasmi, viņš saka:

– Es pats sēdišos uz bukas. Pamācieties, kā vajag braukt!

Ilgāku laiku vizinājies kučieri pa sev mīlajām ielām, dzejnieks pieprasa samaksu. Orma atsakās. Čaks dusmīgs:

– Es jūs dzejā attēlošu tik melnu, ka pats savs vairs nepazīsit!

Dagnijas Zigmontes daiļrades cienītāji grib zināt, kāda ir sajūta, kad tikko pabeigts jauns romāns.

– Šausmīgi skumji, jāšķiras no tuviem cilvēkiem. Viena pati biju mājās, kad pieliku punktu romānam. Izgāju ārā dārzā. Pienāca klāt suns teica: – Kas tev kaiš? Kāpēc tu esi tik bēdīga?

– Tieši tā arī jautāja?

– Jā.

– Un ko jūs viņam atbildējāt?

– To nu gan es vairs neatceros. Es tik bieži viņu esmu runājusī. Labāk pavaicājiēt šo pašam!

Rūdolfs Blaumanis, iepazīdamies ar Jāni Jai sudrabiņu, ierauga viņu ar bārdi. Vēlāk Jai sudrabiņš to noskuj. Blaumanis viņu vairs neglāz.

– Jums katrā ziņā vajag bārdi ataudzēt.

– Lai izskatītos vīrišķīgāks?

– Lai izskatītos pats pēc sevis.

Limbažos somu pirti pie galda sēž iesiluši dāmekļi. No pirts iznāk kaila dāma. Ziedonis Pu paņem pilnu alus kausu un iešļāc intīmākajā vietā. Laimonis Kamara viņu norāy:

– Nesplauj akā, no kuras pašam būs jādzer!

Jāzepe Osmanis vēl ir jauns redaktors izdevniecībā un rediģē Dzidras Rinkules–Zemgales stāstus. Autore sašutusi:

– Ar kādām tiesībām jūs labojat? Man šie stāsti pat čehu valodā tulkoti! Jūs gribat būt gudrāks čehiem?!

Kādreiz Gūtenmorgens ar Kalniņu sēdēja parkā uz soliņa un dzēra alu. Te pienāca Bērziņš, apsēdās, izvilka no kabatas kolrābi un, it kā nekas nebūtu noticis, sāka to tā īpatnēji grauzt. Gūtenmorgens cietās, cietās, kamēr neizturēja un pajautāja Bērziņam:

– Klausies, Bērziņ, ko tu tik jocīgi grauz?

– Burkānu, – atbildēja Bērziņš.

– To es pats redzu, bet kāpēc tu to dari tik savādi?

– Tagad tu jautājumu uzdevi pareizi, – nevis ko, bet kāpēc, – atzīmēja Bērziņš un aplkusa.

Gūtenmorgens gaidīja, gaidīja, kad beidzot Bērziņš sniegs paskaidrojumu, taču tā arī nesagaidīja. Pa to laiku pienāca vēl viens Bērziņš. Arī viņš izvilka no kabatas rāceni un sāka to grauzt tieši tādā pašā manierē. Gūtenmorgens apjukā. Kalniņš to pamanīja, taču pat nepakustējās. Nepagāja ne piecas minūtes, kad uz soliņa sēdēja jau trešais Bērziņš un grauza kāli mats matā kā iepriekšējie divi. Tajā brīdī apjuka arī Kalniņš un par to pavēstīja Gūtenmorgenam:

– Gūtenmorgen, es apjuku!

– Es redzēju, – teica Gūtenmorgens. – Patiešām, tas izskatās tik savādi...

– Tas jau sāk izskatīties pēc terora! – piezīmēja Kalniņš.

– Jā, jā, tu pareizi saki... pēc terora, – piekrita Gūtenmorgens un pievērsās Bērziņiem. – Ziniet, mani vairs neizbrīna tas, kā jūs grauzat redīsus, bet gan tas, ka jūs pamanāties būt šeit veseli trīs vienlaikus. Jūsu ir tik daudz!

– Jā, tā ir problēma. Turklāt arī vārdi mums ir vienādi, rutki vienādi, bez tam mēs visi vēl nemaz neesam atnākuši, – paskaidroja Bērziņi.

– Kā noprotu, tad jums šeit ir salidojums? – pavaicāja Gūtenmorgens.

– Jā, tāds neliels, pilsētas mēroga saiets. Dažiem tas varbūt būs salidojums, bet vairumam tā... saiets, saietīņš, – atbildēja Bērziņi.

– Tad jau terora aktu nerīkosit? – Gūtenmorgens uzmanīgi pajautāja.

– Ko tu! Vai tev prāts! Tā būs miermīlīga akcija, – Bērziņi nogrozīja galvas.

– Nu, redzi, Kalniņ, tavam uztraukumam nav pamata, – Gūtenmorgens kļuva mundrāks, taču

Kalniņu vienalga pārņēma nomācošas sajūtas, jo pa to laiku bija piepulcējušies vēl astoņpadsmit Bērziņi.

Toties Gūtenmorgenu lielais Bērziņu skaits tikai iedvesmoja un viņam sagribējās atrisināt Bērziņu problēmu, tāpēc viņš uzdeva tiem kārtējo jautājumu:

– Kā jūs tiekat galā ar uzskaiti, ja jums visiem vārdi vienādi un bites arī?

– Tā nenoliedzami ir problēma, taču mēs to nerisinām. Kas zina, varbūt izzudis pati no sevis, – atbildēja Bērziņi.

– Izklusās pēc anarhijas. Bet gribat, es jums palīdzēšu? – piedāvāja Gūtenmorgens.

– Mēģini, ja tev tā gribas, taču uz mūsu atbalstu neceri, – atteica Bērziņi.

– Kādu atbalstu, tas ir pavisam viegli! Vajag tikai ieviest numerāciju: Bērziņš 1, Bērziņš 2, Bērziņš 3, Bērziņš 4... un tā tālāk. Vai nav *feini*? Ja es būtu Bērziņš, es arī gribētu kādu numuru.

– Gribētu numuru? – brīnījās Bērziņi. – Kādu numuru tad tu sev gribētu?

– 007. Gūtenmorgens 007. Slepēnais aģents numur 007... – murmināja Gūtenmorgens, kautrīgi nolaizdams acis.

M. BĒRZIŅŠ

R. Cinkuss

Kas notika Olimpiskajā turnīrā? *

* Noklausīts televizora pusē.

● Slēpotājiem kāpumi nav gari, bet tie ir pietiekami īsi.

● Nu redzēsīm, ko viņš slēpojot parādis apakšdaļā...

● Pusdienas laikā mainās Saules temperatūra.

● Tos divus, kas krita, Kešavans ir aprijis.

● Vakar šim sportistam bija dzimšanas diena, es ceru, ka tas nebūs iespaidojis šīs dienas startu.

Ziloņu miega dziesmas

● Endrjū Loida – Elefanta Rokopera Operas zilonis.

● Spraud man puķi, spraud man puķi, spraud man puķi – ar snuķi!

● Paldies Dievam, zilonim neviens nerakst

● Ak, neprasi man maizītes, skat, skat, kā zilonis noēdies.

● Tu tikai ziloni nesamin.

● Ai, jel manu vieglu prātu, jauns apņērs ziloņmāti!

● Ziloņu pirtīņa – pičiņu pačiņu kājiņām tad ar visu pirti uz mājīņām.

Indiešu ātrās ēdināšanas restorāniņš

● Sevišķi stiprais kokteilis Dzīlum Bombas ar Višņu uz glāzes maliņas.

● Sešroku oficiantes veikla apkalpošana.

● V. Lapčenoks – Satiksimies mēs no jau pēc 100 gadiem nirvānā.

● Hari Krišjānis, Hari Kariņš, Kariņš, Kariņš Rāma, Rāma.

● Uzstāsies Žoržs Siksa – joga, meditācija un savienošāns ar Visumu.

● Svētā apmazgāšanās visā augumā Gangas līdzīgā vannā, pirms pasniegs otro.

Supervaroņi

● Beigt-mens – kapsētas aizstāvis.

● Uz ceļa mašīnas līdz Cēsīm Stopemons.

● Pup-Spaidermens no Olaines (kad nevar dabūt dāmas, iet pie govīm).

● Līmvaronis kinoafišs – Harijs Posters.

● Viņš ir tumsas bieds ļaunajiem spēkiem. Bet beidzis tikai četras klases. Viņš ir Tursonis.

● Deviņvīru Sems – var izšaut 50 reizes nakti (bez pistoles).

● Biezmeža Robis Hūtiņš – Robina Huda reinkarnācija mūšdienu Latvijā.

Visādas varbūtības

● Pulkvedim neviens neraksta, bet noklaimutiski.

● Pinokio pilnais zinātniskais nosaukums ir a tropomorfa dendromutants.

● Visas slimības nāk no nerviem, arī grūtniecība. Tu zini, ka nedrīkst, bet nervi uzdod.

● Daudzi cilvēki no ceļojumiem atved dažādus suvenīrus un ar tiem dodas pie suvenierologa.

Atraitnes dēls

Komplektēti kleksīši no skolēnu domrakstiem

Plūdonis ir pirmais vai otrais latviešu dzejnieks, kuram dzejā daudz ūdeņu. Viņa poēmas uzrakstītas tā, ka beigas mēs zinām jau pirms darbības sākuma. Ja Plūdonis savam dēlam pierakstītu laimīgas beigas, tad tas būtu nepareizi un ilgi literatūrā neuzglabātos.

Atraitnes dēls daudz neko nezina par mācīšanos Pēterpili, un māte jau pirmajā dziedājumā viņu iepazīstina ar nepieciešamiem pieturas punktiem. Salīdzinot ar viņu, mūsdienu jaunieši ir daudz attīstītāki, bet arī daudz slinkāki.

Vēl nav atausis rīts, kad Atraitnes dēls grib mācīties. Otrajā un trešajā poēmas dziedājumā liriskais varonis kā pārvietošanās līdzekli izmanto vilcienu un, lai dzeja kļūtu ritmiskāka, Plūdonis izmanto vilciena ritmus. Atraitnes dēls brauc uz Pēterpili apgūt zinības, bet pa ceļam gandrīz vai noslikst dūņu purvā, kas simbolizē slimību. Ceļā viņa acis sāk spīdēt un tam rādās briesmīgi sapņi. Sapnī viņš redz, ka Pēterpils ir liels purvs, kur dzīvo melni kraukļi. Arī vēlāk slimnīcā viņam rādās melnais putns, kas, skaļi ķērkdams lāstus, vairākas reizes pārļaižas pār viņa gultu.

Atraitnes dēla slāpes pēc zināšanām nav salīdzināmas ne ar kādu citu slāpju veidu, pat ar tuksnesī noslāpušu ceļinieku slāpēm. Savu dzīves mērķi var izteikt tikai murgojot. Atraitnes dēla sapņi dalās divās daļās: sapņi par mātes un paša nākotni, un murgi par visas cilvēces nākotni. Darbs un mācības bez izpriecām salauž viņa veselību, viņš iegūlas slimības gultā un mirst, isti neizkļūvis no zemās būdiņas labākās, gaišākās telpās.

Kad kaimiņš paziņo Atraitnes dēla mātei bēdu vēsti, viņa uzlido gaisā kā balta dūja.

Pēc poēmas izlasīšanas daudzi skolēni strauji uzlabo savus raksturus. Ja salīdzina Atraitnes dēlu ar mūsdienu jauniešu, tad poēmas varonim visgrūtākais bija tas, ka vajadzēja apvienot darbu ar mācībām, bet par sportu viņš pat nevarēja sapņot. No maniem klases biedriem Atraitnes dēlu nevar iztaisīt, jo visiem ir parāk daudz naudas. Atraitnes dēls strādāja, lai iztiktu, bet mēs skolā iztikam bez strādāšanas.

Manuprāt, mūsdienu skolā katrā klasē vajadzētu vairākus Atraitnes dēlus.

Kompilējis Z. DONIS

BEZ VĀRDIEM

K. Auza

No skolēnu domrakstiem

- Kristīnes tēvs bija Edgara dubultnieks un pēc kāzām neaizmirsu savus paradumus.
- Blaumanis savās novelēs izsaka domu, ka visi cilvēki nav vienādi – daudzi no ārpuses ir gaiši, bet no iekšpuses – melni.
- Noveles beigās Kristīne aizsteidzās pie Edgara, nevis pie Akmentīņa.
- Tāds nu bija tas Edgars, toties viņš ļoti mīlēja Kristīni, tādēļ viņš to atguva vairākas reizes ar visneiedomājamākajiem līdzekļiem.
- Blaumanis arī novelē *Salna pavasarī* nav slinkojis un Andra pārdzīvojumus parādījis tik spilgti, ka pat gribas apraudāties.

- Novelē *Andersons* prāta un jūtu konotiek Andriksona un Barona iekšienē
- Vecais Mālnieks pielauza Lienī nāk viņa par saimnieci.
- Andriksons nezināja, kā Baronam paties par to, un beigās lika sevi sist.
- Andrs palika viens un beigās viņš c dzējās tikai ar savu zirgu, viņš Lienī nemīlēja, bet mīlēja savu zirgu.
- Nosvērtā sprieduma dēļ Straumēnu s nieku cienīja tāpat kā viņa zirgu.
- Straumēnu saimnieci bija zāles presām slimībām, ko viņa salasīja, iedam celmalām.
- Straumēnu saimnieks bija tikumīgs kārtīgs kā meža biezoknis.

Sacerējumos ieskatījās A. PETRO

BEZ VĀRDIEM

A.

VĒSTURISKS IESKATS LATVIEŠU VALODAS EKSĀMENĀ

Mums ir *māļīgs* dzīvoklis. (*mājīgs*)
Mūsu veikalā var nopirkt *piemērus*, *putekļus*. (*piemēram*, *putekļusūcējus*)
Mēs visi *lepojāmies* ar savu darbu. (*lepojāmies*)
Mēs satikāties *piecos pulksteņos*. (*piecos*)
Dārzos cilvēki novāc *bites*. (*bietes*)
Man mugurā ir *sāļš* kreklīšs. (*zaļš*)
Ikdienā manas drēbes ir *viekašas*. (*vienkāršas*)

Mana bērnība pārgāja *Virsaīšu ielu*. (*pagāja*; *ielā*)
Mans dzīvoklis ir *tualetē*. (*Manā dzīvoklī*)
Tirgū ir *pupķu* paviljons. (*puķu*)
Mans tēvs ir gara *auduma* cilvēks. (*auguma*)
Kuņģi un kundzes! (*kunģi*)
Mans *drauds* ir pazīstams tēvam. (*draugs*)
Pavasārī es *uzkopu* zemi. (*uzroku*)

Sidnejā /Austrālijā/ kāds cietumnieks nometā 14 kilogramus svara, lai varētu izspraukties caur ķieģeļu sienā izskrubināto caurumu. Taču tālu viņš netika – sevi lika manīt vārgums pēc badināšanas kūres.

Visā drīzumā ASV var parādīties valsts vēsturē pirmais politiķis – vampīrs. Viens no potenciālajiem kandidātiem uz Minesotas štata gubernatora posteni atklāti paziņojis, ka ir vampīrs un bieži vien nogaršo sievas asinis.

Skaitlis 666 daudziem uzdzen šausmas, jo pieminēts Apokalipsē /Jaunās derības Jāņa atklāsmes grāmatā/ kā Zvēra zīme. Taču netrūkst cilvēku, kurš to uztver ar pozitīvām emocijām. Piemēram, Nīderlandes dzimtsarakstu nodaļas uz šā gada 6. jūniju /06.06.2006./ jau iesnieguši laulību pieteikumus tūkstošiem pāru. Daži pat vēlas, lai šis akts notiktu pulksten 6 un 6 minūtēs.

Kāds 20 gadus vecs Kalifornijas /ASV/ students pārspējis pasaules rekordu Rubika kubika salikšanā. Viņš šo darbiņu paveicis 11,27 sekundēs.

Amerikāņu dizaineris Zaks Pozens kopā ar firmu WOLFORD sācis ražot zeķubikses, kas izrotātas ar Swarovski kristāliem. Šīs zeķubikses maksā 500 dolārus un izgatavotas ierobežotā daudzumā – tikai 99 pāri. Sava apžilbinošā mirdzuma dēļ tās ieguvušas nosaukumu Karaliskās kājiņas /Imperial Legs/.

Jaunu lappusi automobiļu dizainā atklājis 22 gadus vecs anglis. Viņš noklājis savu mašīnu ar velēnām un divas reizes nedēļā šo mauriņu apkopj – aplaista un apcērp zālīti.

Par datorpirātismu dzirdējis vai katrs ir dienīgs cilvēks, kurš izmanto elektroniskās ierīces. Taču vēl aizvien eksistē vecais labais jpirātisms.

Pirms dažām nedēļām kādas somāliešu pirāts bandas vadonis pieprasījis atbrīvot viņa sagūstītos biedrus, citādi sagūstītajiem indīšu tūrispienākšot nelāgs gals. Pirāts Garads Mohan Mohameds paziņojis, ka nogalināšot gan 1

borta esošos ķilniekus, gan turpināšot sagūstītu jahtas. Somāliešu valdības vīri uzdevu kādu tautasdeju, bet amerikāņi, ar kuriem Somālijas valdība noslēgusi līgumu par jūrnieku sardzību, slaidi nospļāvušies. Ko darijuši ķilniekiem? tā arī paliks noslēpums...

No kādas Cīrihes /Šveice/ bankas polja saņēmis trauksmes signālu, ka nezināms negēlis mēģinājis kasi, turklāt saņēmis par ķilniekiem tās darbiniekus. Jau mirkli vēlāk gandrīz vai policistu aplenkuši ēku – Credit Suisse filiāle a tas tieši iepretī policijas iecirknim.

Varonīgie likumsargi turējuši uz grauda kā bankas durvīņu un lodziņu. Mēģinājumi sazināties ar ķilnieku sagrābēju bijuši nesekmīgi. Notikušajā pārraidē radījusi Šveices televīzija.

Patiesībā laupītājs izrādījies īsts zaķpasts. Sapratis, ka iedarbināta signalizācija, viņš nē kājas pār pleciem un pazudis no kvartāla, piezadušies policijas darbinieki. Savukārt ķilniekiem uzskatītie bankas darbinieki ieslēgu drošā telpā un omulīgi tērzejusi, gaidot, kad l dzot kāds atnāks un paziņos, ka briesmas v nedraud. Viņiem nācies gaidīt septiņas stundas.

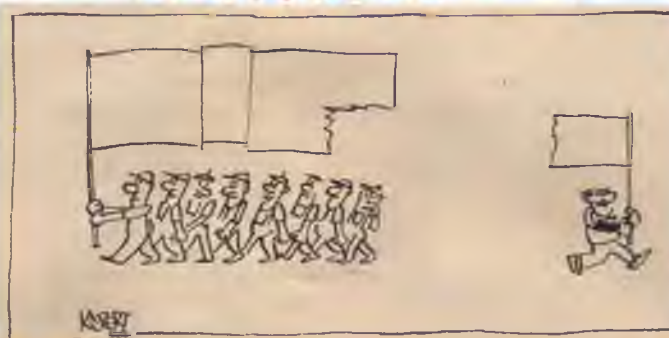
BEZ VĀRDIEM

Dz. Melnis

L. Perencevičs /Dienvidslāvija/

K. Pals /Dienvidslāvija/

Müdsdorts /Vācija/

P. Maricičs /Dienvidslāvija/

J. S. Radu /Polija/

I. Lahowicz /Polija/

B. Hennigere /Vācija/

A. Martirena /Kuba/

P. Šmits /Vācija/

Dažādu valstu karikatūristu darbi no 24. starptautiskās karikatūristu izstādes Monreālā /Kanādā/

Auns 21. III – 19. IV

Īrijā jūs gaidīs pasakaina veiksmē. Nopelnīsiet veselu maisu sterliņu mārciņu. Mājās brauksit saulainā noskaņojumā. Diemžēl, kā rāda zodiaka zīmes, atpakaļceļā piedzīvosit nelaimi. Ja izmantosit autobusu, Polijā jūs apturēs viltus policisti un izģērbīs pliku. Ja brauksit ar vilcienu, kupejā jūs varmācīgi iemidzinās blēdīgi biļešu kontrolieri un pievāks visu sūri grūti nopelnīto naudiņu. Ja lidosit, sanāks vēl trakāk. Cietīsiet avāriju un būsiet laimīgs, ja paliksiet dzīvs. Ja tomēr bez starpgadījumiem nokļūsit Rīgā, nepriecāties par agru. Pie dzīvokļa durvīm jūs sagaidīs Latvijas reketieri.

Vērsis 20. IV – 20. V

Paredzamas lielas nepatīkšanas. Ja, braucot peļņā uz Īriju, cerēsiet pie viena papildināt savas angļu valodas zināšanas, nāksies smagi vilties. Ražotnes priekšnieks un visi strādnieki izrādīsies kaut kādas valstiņas pārstāvji. Ļoti labsirdīgi un izpalīdzīgi. Taču viņi runās jauktā franču – vācu mēlē, pie tam zulusu cilts dialektā. Šo valodu, kopā ar roku žestiem, jūs apgūsiet. Taču no galvas izlidos ne tikai tie angļu vārdi, kas tika iemācīti skolā, bet arī latviski izskaidroties jums būs tikpat sarežģīti, kā republikā dzīvojošajiem mazākumtautību pārstāvjiem.

Dviņi 21. V – 21. VI

Liktenis jums sagatavojis sāpīgu spērienu. Kad iebruksit Īrijā, darba devējs paziņos, ka viņa sēņu ferma ir bankrotējusi. Piedāvās darbu citā objektā. Tas atradīsies Nigērijā. Sēņu vietā vajadzēs lasīt ogļu pārpalikumus pamestajās šahtās.

Vēzis 22. VI – 22. VII

Ar savu sirojumu uz Īriju būsiet apmierināts. Nopelnītās mārciņas svērs ne vienu vien kilogramu. Diemžēl, tās nāksies izmantot neparedzētām vajadzībām. Dzimtajā mitekli jūs sagaidīs sieva ar tumšādainu knēveli rokās un bez aplinkiem paziņos, ka viņas vīrs ir Džons. Sieva vēl piemetinās, ka Džons droši vien negribēs, lai dzīvojat vienā dzīvoklī ar viņiem un ieteiks par nopelnīto naudu nopirkt atsevišķus apartamentus. Un par tādu cēlu rīcību apsolsies nepieprasīt alimentus.

Lauva 23. VII – 22. VIII

Pats velns jūs paraus iejaukties šaubīgajā darījumā. Kad nejauši padzirdēsiet, ka bagātajam kaimiņam vajadzīgs īru se-

ters, sāksit izprašāt savus paziņas, kuri bijuši peļņā Īrijā. Uzzinājis, ka tur tādus suņus var sastapt katrā sētā, žigli brausit uz seteru paradīzi. Par lēto iegādājies veselus piecus, jūsuprāt, labākos eksemplārus, priecīgs brauksit mājās. – Tie nav īru seteri! – apskatījis jūsu suņus, sašutis bagātais pircējs. – Īru seteram spalva ir kastaņbrūna vai sarkana, bet šitiem – tumši melna. Tie ir skotu sugas! Jūs, protams, mēģināsiet iebilst, ka seters paliek seters. Taču suņu pazinējs noraidoši kratīs galvu un teiks, ka skoti esot smagāki un lēnāki par īriem. Tāpēc izmest naudu vējā negrasoties. Tad nu iznāk, ka jums vēlreiz būs jābrauc uz Īriju. Šoreiz – lasīt sēnes, lai nopelnīto naudiņu izmantotu suņu biznesa parādu segšanai.

Jaunava 23. VIII – 22. IX

Sākumā brauciens uz Īriju izskatīsies daudzsološs. Pelnīsiet labi. Bet tad vienā reizē kopā ar saimnieku iedzēsiet pinti alus un spriedelēsiet par ticības lietām. Atzīsities, ka pats uz baznīcu neejat. Bet vecākā gadagājuma radi gan to dara un ir kaislīgi luterāņi. Kad saimnieks noskaidros, ka luterāņi nav katoļi kā viņš, bet protestanti, attieksme pret jums krasī mainīsies. Strādāsiet tikai naktsmaiņās, vissliktākajos lauciņos, katrs īru sievišķis uz jums skatīsies kā uz tukšu vietu, bet krogā pat visvārgākais alus dzērājs apsaukās, grūstīs un mēģinās jūs iekautīt.

Svari 22. IX – 23. X

Ja esat sieviete, tad, caurskatīdama darba piedāvājumus uz Īriju, noteikti ievērosit sludinājumu: *Aprūpes centrā Sarkangalvītē vajadzīgas žēlsirdīgās māsiņas. Apmaksa pēc vienošanās. Dzīvojamā platība garantēta. Paredzētas arī prēmijas.* Nospriedīsiet, ka darbs ir veco ļaužu pansionātā, bet jūs gaidīs šaušalīgs pārsteigums. Darbu piedāvājusī iestāde izrādīsies priekā nams, uz kura izklātnes blakus sarkanajam luksturim dižosies vilinoša Sarkangalvīte.

Skorpions 24. X – 21. XI

Jūsu darbība šampinjonu fermā ritēs apmierinoši. Katru nedēļu saņemsiet apsoltās mārciņas un dzīvosiet svilpodams. Tad, kā par nelaimi, jūs ievēros saimniece un iecels par brigadieru. Mazliet vēlāk – par pārvaldnieku. Bet pēc kāda laiciņa ierosinās visu fermu pārrakstīt uz jūsu vārda. Jo, lūk, pašreizējais fermas īpašnieks esot slims, vārgs, vecs utt., u.tjpr. Būsiet tik apmāts, ka piekritīsiet. Ar to tad arī uzmauksit sev cilpu kaklā. Tiklīdz visi papīri būs nokārtoti, vārgulis aizceļos. Taču nevis uz viņpasauli, bet gan uz Ameriku. Protams, kopā ar sievu. Un tūlīt arī pie jums ieradīsies policija. Paziņos, ka fermai ir neapmaksāti vekseli un parādi, aprakstīs visu

mantu un ieteiks nekur neaizbraukt, jo drīz pārdzami tiesas darbi.

Strēlnieks 22. XI – 21. XII

Jūs pazudinās izpalīdzīgi. Kad brauksit mājās, šapiņģu ražotnes īpašnieks palūgs izdarīt nelielu pakalpojumu. Proti – nodot viņa paziņiem Rīgā nelielu dāvanīņu – 3 burkas ar marinētiem šampinjoniem. Protams, ka apsolsiet to izdarīt. Diemžēl solījumu nevarēsiet izpildīt. Dzīvokli, kurā dzīvojat, adresi jums iedos viltīgais vīrs, jūs sagaidīs policisti ar suni. Liecinieku klātbūtnē burkas tiks atvērtas un speciālisti konstatēs, ka esat nekrietns un smēlsošs narkotiku dileris.

Mežāzis 22. XII – 19. I

Peļņas laikā Īrijā jūs pameklēs siks negadījums. Kad gribēsiet iet uz pastu saņemt paciņu no mājām, nevarēsiet atrast savu pasi. Ikdienā dažām dienām dokumenti atradīsies un viss nokārtosies. Šis negadījums atkal par sevi atgādinās prombraukšanas die. Autobusa pieturas vietā sastapsit enerģiska izskata sieviete ar trim bērniem, kura paziņos, ka vīrs brauks līdz, jo esot jūsu sieva. Protams, sāks smiesities kā kutināts. Taču, kad viņa parādīsies saņemot pasi un jūs rūpīgi ieskatīsities savējā, jums sāpēs drebēt rokas un kājas. Dokumentos melns uzburātais būs rakstīts, ka esat sareģistrējies ar kaut kādu Sjūzenu Čemberlenu. Šo ziņu apliecinās liels apvalsts zīmogs. Lai istā sieva nedabūtu trieku, jūs kompāniju ieraugot Rīgā, nāksies rakstiski apsolīt, ka jaunajai sievai maksāsiet alimentus bērnu uzturēšanai.

Ūdensvīrs 20. I – 18. II

Jūs sagaida baiga iekrišana. Noslēgsiet līgumu, ka divus gadus auklēsiet, apkopsiet un pieskatīsiet sera Arnolda bērnu, viņa sievas lēdijas Čelsijas jaunāko atvasi. Par darbu saņemsiet, mūsu naudas rēķinot, 300 latus mēnesī. Iesniegusi atlūgumu slimnīcā, kur strādājat par māsiņu un saņemsiet tikai 180 latus, jūs saulainā noskaņojumā steigties uz Dublinu. Tur jūs sagaidīs lietussargi, tiešā un pārnēstā nozīmē. Sera Arnolda un lēdijas Čelsijas jaunākā atvase izrādīsies 28 gadus vecs šķirtenis ar 5 bērniem...

Zivis 19. II – 20. III

Kā sena paruna vēsta, zivis meklē, kur dziļāks, tādēļ, kad visi draugi un radi sēdīs autobusos, lai dotos uz Īriju, jūs sēdīsities lidmašīnā dosities uz ASV.

Ar zvaigznēm sapratās A.

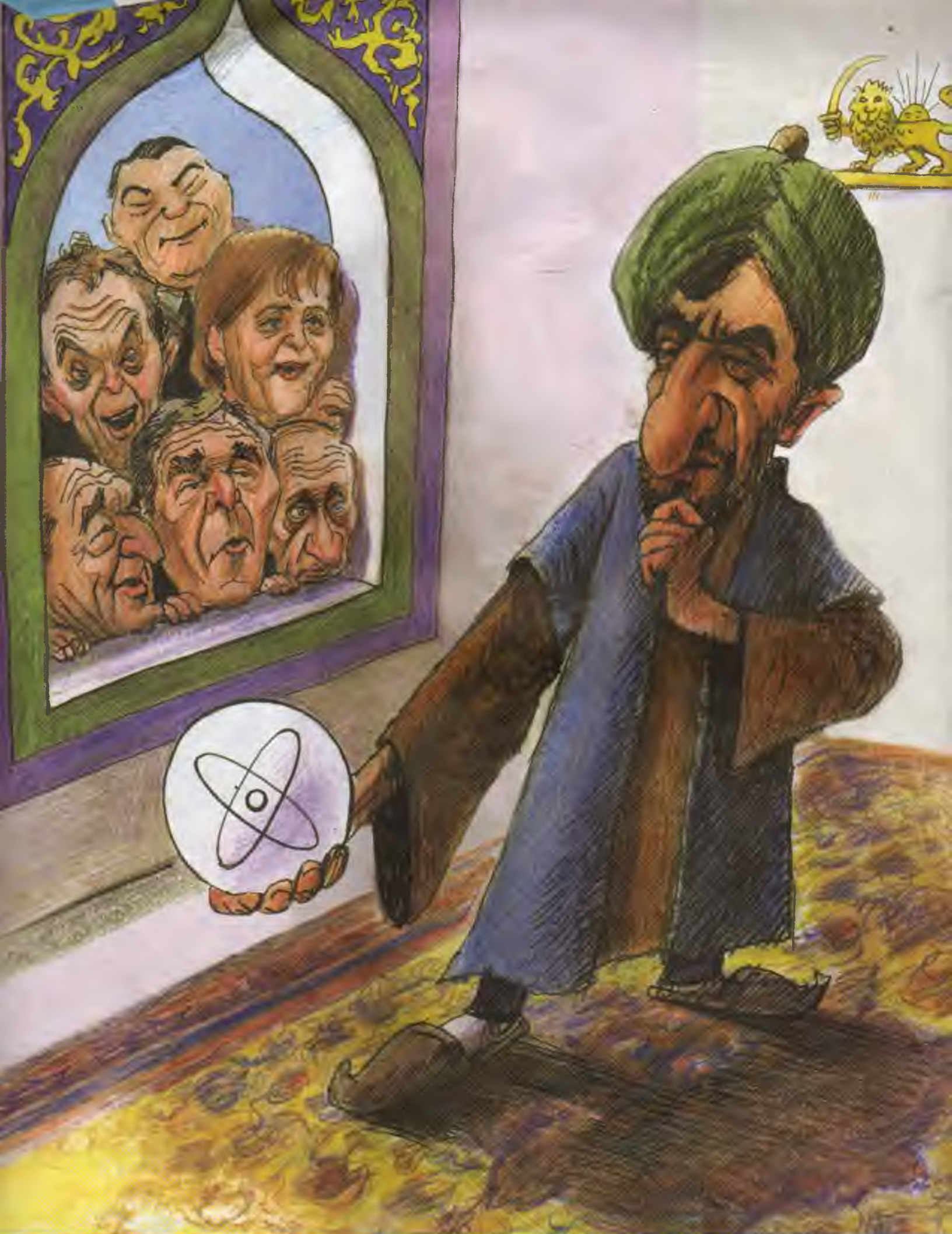
Lielais Brīnumzemes šovs

Sestdienās

20:15

Esi klāt skatītāju rindās un redzi visu pirma
Rīgas Kinostudijā, Šmerļa ielā 3
„Brīnumzemes” ieraksti: 1. un 2. martā 13:00; 15:00 un 17:00
Zvani un piesakies: 7204410

Ē. Oss speciāli DADZIM (Latvijas

– BŪT VAI NEBŪT – TĀDS IR JAUTĀJUMS !